REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER / BX / 9401 / .C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 5th, 1964 - No. 648 - 19th YEAR OF PUBLICATION

DROEF EINDE VAN EEN FIETSDEMONSTRATIE

Het gebeurde dezer dagen in Stockholm, waar de "Week van de Fiets" werd gehouden, met allerlei evenementen op wielergebied: Op de marinebasis "Skeppsholmen" arriveerde Commander Cassel (52) op een oude fiets, gekleed in het staatsieuniform uit 1878 om de feestelijkheden ter gelegenheid van de "Fiets-Week" luister bij te zetten. Plotseling sprong de band van het grote voorwiel en de officier kwam te vallen. De smak van de bejaarde "velo" kwam zo ongelukkig aan, dat Commander Cassel met een gebroken kaak en een gewonde elleboog naar een ziekenhuis moest worden vervoerd.

Nu wij de Taal Verstaan

Kortgeleden heeft de Christelijke Emigratie Centrale in Nederland haar jaarverslag over 1963 gepubliceerd. Hieruit blijkt ondermeer, dat verleden jaar slechts 1.701 personen uit Nederland naar Canada zijn gekomen. Dit is wel een zeer laag aantal wanneer we het vergelijken met de jaren 1952 en 1953. In die jaren kwamen respectievelijk 20.653 en 20.095 personen uit het oude naar het nieuwe vaderland. Uit de statistieken blijkt ons tevens dat van iedere honderd personen die na de tweede wereldoorlog naar Canada zijn geëmigreerd, er 65 zijn die langer dan tien jaar hier wonen. Uiteraard is in het rapport van de C.E.C. niet opgenomen het aantal van hen, die weer teruggekeerd zijn. Hun aantal is niet zo beduidend, temeer indien wij er rekening mee houden dat er verscheidenen na hun terugkeer opnieuw zijn geëmigreerd.

Wij laten de statistieken nu verder rusten en willen even stilstaan bij de vraag of het merendeel onzer zich nu wel heeft ingeburgerd in het nieuwe land. Het zou zeer interessant zijn, indien wij konden nagaan wat er zo al aan gedachten en opvatting onder ons leeft. Voorzover ons bekend is, is hiernaar nimmer onderzoek ingesteld, en kunnen wij ons dus alleen baseren op vermoedens en indrukken, hetwelk niet zonder gevaar is. Wij wagen het toch en nemen de risico nu en dan de plank mis te slaan.

Hadden velen gedacht, dat na de eerste jaren van gewenning de moeilijkheden grotendeels wel zouden zijn overwonnen, de werkelijkheid heeft pijnlijk aan het licht gebracht dat andere moeilijkheden zich nu presenteren. Misschien hebben wij aanvankelijk wel te veel gedacht dat de enige obstakels, die wij hadden weg te werken, ons dagelijks werk en de taal betroffen. Zou dit zo zijn, dan hebben wij ons vergist. Want voor de meesten is het dagelijks werk niet zo moeilijk gebleken. Niet voor niets hebben de Nederlandse emigranten een goede naam op dit gebied, uitzonderingen daar gelaten. En de taal? Natuurlijk, wij spreken het nog lang niet vloeiend en ons accent raken we nimmer kwijt, maar we kijken toch niet zo vreemd meer tegen die taal aan als in het begin. Men kan ons nu niet meer verkopen waar wij bij zijn, en de Engelse preek levert ons geen bijzondere moeilijkheden.

Maar de bekendheid met de taal heeft ook andere deuren geopend. Toen we de taal nog niet zo goed verstonden, wisten we ook nog niet hoe er hier gevloekt werd en gleed de vuile taal onbegrepen langs ons heen. Maar dat is nu anders. We hebben het nu door wat men bedoelt als wij maandagsmorgens op het werk of in de fabriek komen. En nu wij de krant en de tijdschriften kunnen lezen, valt het ons op dat er heel wat bij door kan.

Toen wij hier pas waren, hebben wij nog wel eens tegen elkaar gezegd: Wat zijn wij begonnen? Hebben wij er wel goed aan gedaan? Maar toen hielden deze vragen meer verband met onze maatschappelijke en sociale omstandigheden. In dien zin vragen wij het niet meer. Maar de vragen zelf zijn bij lange na niet weggestorven. Ze hebben nu alleen een andere achtergrond. Wij gaan nu meer begrijpen van de mensen om ons heen, wij krijgen een klein beetje kijk op de politiek, we komen persoonlijk in aanraking met de moderne vakbeweging hier, wij zien en begrijpen nu wat voor een soort ontspanning er hier wordt geboden, wij ervaren wat er van onze kinderen in de middelbare en de hogere onderwijsinrichtingen wordt verwacht, we merken er iets van hoe men hier zaken doet. In het kort, naarmate wij meer inburgeren gaat er hier een wereld voor ons open, die we niet verwacht hadden toen we hier pas waren. Velen van ons hebben gedacht dat wij, zonder ons te isoleren, toch wel Nederlander zouden kunnen blijven in Canada. Wij zagen er de noodzakelijkheid niet van in om onze levenswijze overboord te zetten. Maar nu komen we wel eens in botsing met een geheel ander millieu, met andere opvattingen, met een andere samenleving. Om maar een voorbeeld te noemen, wij hebben het altijd heel gewoon gevonden, dat de vader het hoofd en het centrum van het gezin is. Daar behoefde men helemaal niet ouderwets voor te zijn, zo waren wij dat gewoon in Nederland. En nu zijn wij in een land waar niet de vader of de moeder, maar het kind het centrum is en vaak ook de leiding heeft. Daaruit kunnen moeilijke situaties ontstaan. Al willen wij nog zo graag onze eigen zienswijze handhaven, onze kinderen hebben veel meer vrijheden dan wij van plan waren onze kinderen te geven. Dit kan spanningen geven.

Wij behoeven de situatie niet verder uit te beelden, iedereen weet er het zijne van. En wie er dieper op in wil gaan, zouden wij willen verwijzen naar het interessante boek, dat de Rev. T. C. Van Kooten indertijd hierover geschreven heeft [1]).

Wij noemen dit alles hier, omdat wij menen, dat ons een gevaar bedreigt. Men moet zijn oor maar eens te luisteren leggen wanneer over deze dingen gesproken wordt. Sommigen hebben niet veel goeds meer van Canada te zeggen —en dat uiten zij soms in zeer scherpe bewoordingen —, anderen laten duidelijk merken dat zij er spijt van hebben ooit te zijn geëmigreerd en dat zij zichzelf heel wat moeilijkheden hadden kunnen besparen, indien zij in Nederland zouden zijn gebleven. Weer anderen uiten zich niet, maar leven teleurgesteld verder. Er is toch niets meer aan te doen. Alleen voor de kinderen kun je al moeilijk aan teruggaan denken.

Hoeveel begrip wij ook voor zulk een geesteshouding hebben, of hoe zeer wij er zelf aan onderhevig mogen zijn, wij moeten elkaar er op wijzen dat dit een negatieve levenshouding is, die wij zeer beslist niet verder moeten laten doorwerken. Al zijn wij er nog zo van overtuigd, dat onze emigratie indertijd een eigen initiatief en een persoonlijk besluit is geweest, het blijft onomstotelijk waar wat in de Spreuken staat: "De mens overdenkt zijn weg, maar de Here bestuurt zijn gang." Ons leven is niet het produkt van de omstandigheden. Daarmede kleineren wij de moeilijkheden niet, maar daarmede komen wij wel op tegen een negatieve instelling. God heeft ons hier gebracht, of wilt ge, God heeft ons hier toe laten komen, en nu ziet Hij scherp toe wat wij van deze omstandigheden maken, ongeacht welke deze omstandigheden zijn. Dit is vaak moeilijk voor ons te begrijpen. Wij zien iemand, die moeilijkheden te verwerken krijgt, en wij zien een ander wien alles voor de wind gaat. Er is iemand die voortdurend met werkeloosheid te kampen heeft, en daar is een ander die ongelooflijk voorspoedig is in zaken. Weer anderen hebben de grootste moeite met hun kinderen en moeten werkelijk worstelen om de Verbondsbelofte vast te houden. Doch hoe de omstandigheden ook mogen zijn, of ons leven vervuld is van zorg en moeite, of dat alles van een leien dakje gaat, het is God die ons van moment tot moment scherp in het oog houdt, om te zien wat wij met onze omstandigheden doen.

Het verslag van de Christelijke Emigratie Centrale vertelt ons dat in de jaren van 1946 tot 1963, 147.515 personen naar Canada zijn geëmigreerd. Het verslag vertelt ons ook dat de emigratie vanuit Nederland op een diepte punt is beland en dat niet kan worden gezegd of en wanneer de emigratie weer zal opleven. Het doet er ook eigenlijk in dit verband niets toe. Maar wij mogen aannemen dat van die 147.515 personen een groot deel Bijbelgelovige christenen zijn. Wat betekent het dan voor Canada, dat sinds 1946 zoveel discipelen van Jezus Christus naar dit land zijn gekomen? Niemand zal kunnen beweren dat het de bedoeling geweest is dat wij hier ons hoofd zouden laten hangen en onszelf zouden beklagen vanwege onze moeilijkheden, hoe reëel en ernstig die moeilijkheden ook mogen zijn.

Nu wij de taal beter verstaan, nu wij het land en onze omgeving beter hebben leren kennen, kan van ons een positieve verhouding worden verwacht. De eerste vraag is niet hoe wij Canada vinden, maar de eerste vraag die ons bezig moet houden is wat Canada van ons ondervonden heeft en of Canada het gemerkt heeft dat er in de afgelopen jaren meer dan 100.000 mensen in zijn land gekomen zijn die geloven gered te zijn door, en in dienst staan van de Heer der Heren.

D.F.

[1]) T. C. Van Kooten, *"Living in a New Country"*, Uitgave Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Merkwaardige Constellatie

①

door Dr. L. Praamsma

Het is een niet te vaak voorkomende zaak, dat een theoloog en een bioloog, een man van de leer van God (Theos) en een man van de leer van het leven (bios), samen in eenzelfde orgaan schrijven of discussiëren over eenzelfde onderwerp. Het is een nog minder voorkomende zaak, dat in dat geval de theoloog radicaler is dan de bioloog; de theoloog de bijbel tracht aan te passen aan bijbelvreemde gegevens, terwijl de bioloog zegt: handen af van de bijbel; de theoloog minder critisch staat tegenover wetenschappelijke hypothesen omtrent de oorsprong en ouderdom van ons menselijk geslacht dan de bioloog.

Deze merkwaardige constellatie heeft zich echter voorgedaan in het Rooms-Katholieke Tijdschrift voor Theologie tussen de theoloog pater Schoonenberg es de bioloog Bruna. Ds. M. P. van Dyk gaf een verslag en een beoordeling van deze discussie in de Friese Kerkbode (overgenomen in de Groninger Kerkbode van 25 april 1964), en daaraan ontlenen we het volgende.

De kwestie in het geding blijkt te zijn die van de keus tussen het **polygenisme of the monogenisme.**

Het polygenisme beweert, dat de oorsprong van ons menseljik geslacht te vinden is in een zeker onbepaald aantal ouderparen; en het monogenisme houdt vol, dat er maar één ouderpaar aan het begin staat, nl. Adam en Eva.

Nu beweert Schoonenberg, één van de leidende R.K. figuren in Nederland en vertegenwoordiger van de z.g. Nieuwe Theologie, dat het polygenisme zeer wel te combineren is met het Bijbelverhaal in Genesis 1—3 en met het dogma van de kerk; hij wil alleen maar dat Bijbelverhaal op een nieuwe wijze interpreteren, zodat er ruimte komt voor de afstamming van de mens van meerdere ouderparen, en tegelijkertijd vasthouden aan de schepping van de mens in bovennatuurlijke staat van genade en zijn val.

Bruna komt hiertegen op.

Hij schrijft, dat "sommigen zich wel wat sterk laten imponeren door een soort van wetenschappelijk denken dat het **sterk hypothetische** in allerlei opvattingen aangaande de afstamming van de mens vaak over het hoofd ziet."

Bruna onderstelt dat vele van de gangbare hypothesen van vandaag zullen zijn; hij beroept zich op de over een halve eeuw wel verlaten grote palaeontholoog (oudheidkundige) Portmann, die gesproken heeft van 'het eeuwig geheim van het geestesleven van vroege mensengroepen.' Hij wijst erop, dat vele geleerden gewoon zijn geraakt aan het spreken over 'de primitieve mens' als een wezen, dat stond op een laag psychisch niveau, zeer weinig ontwikkeld of nog half een dier. En deze opvatting maakt het dan onmogelijk van Adam te spreken als levend in een staat van volmaaktheid, in ware kennis, in vrijheid van wil en zonder zonde.

Maar, en nu volg ik het verslag van ds. van Dyk op de voet, "Bruna de bioloog komt daartegen op. Hij acht het zuiver wetenschappelijk gesproken zeer wel mogelijk dat de mensheid uit één ouderpaar is voortgekomen, en dat deze eerste mensen hoog ontwikkelde mensen waren met religieus besef in staat van volmaaktheid gesteld.

En dan schrijft hij dat het vroeger de tendens was van de man van wetenschap te eisen, dat hij zijn feiten maar diende aan te passen aan de geloofsleer.

Maar, zo vervolgt hij dan, tegenwoordig zijn de rollen omgekeerd.

De man van wetenschap wordt niet meer geroepen zijn feiten aan te passen aan de geloofsleer. We **zien dat de theologen zich aanpassen** (vet van mij, L.P.) Bruna waarschuwt niet te spoedig te capituleren en citeert met instemming Kleipool: "Wij zien de mogelijkheid naderen, dat de wetenschap het geloof nodig zal hebben om verder te komen," en dan gewaagt hij van een theologie, die de evolutieleer in navolging van Teilhard de Chardin met huid en haar inslikt en zelfs van een historische volgorde schepping-zondeval niet meer weten wil."

Bruna komt tot de conclusie: "Wij kunnen, **mede op biologische** gronden, het dwingende van een polygenetische opvatting nog steeds niet inzien."

Hij acht daarmee alle moeilijkheden niet opgelost en noemt het vinden van een harmonie tussen de kern van het bijbelverhaal en de wetenschappelijke gegevens geen eenvoudige zaak. Hij zal daar wel gelijk aan hebben, maar we zijn toch wel heel dankbaar, dat deze R.K. geleerde het opnam voor de betrouwbaarheid van het bijbelverhaal, zoals God het openbaarde. En we nemen met instemming de laatste woorden van ds. van Dyk over: "Men spreekt veel van het z.g. wereldbeeld van onze tijd. En de kerk moet vooral modern zijn, niet achteraan komen, zij moet denken in de termen van het denken van de mens van onze dagen. Maar het is wel zeker dat de mens over 50 jaar weer anders zal denken. Moet de kerk nu al deze denkbewegingen meemaken?

Wij moeten met de mens van deze tijd meedenken, maar hem ook waarschuwen voorzichtig te zijn en geen gegevens voor feiten te houden, die geen werkelijke feiten zijn. Gegevens en interpretatie van gegevens zijn twee. En heeft het geloof niet meer aan de wetenschap te zeggen? Moeten wij komen tot een boedelscheiding? Zeer ten nadele van de wetenschap en zeer ten nadele van het geloof?

Een volgende maal hierover iets meer.

Russische vluchtelingen in Hong Kong

De Hongkong Intercessory Fellowhip, een gebedskring in Hongkong, beleefde op vrijdag 26 april j.l. een buitengewone middag. Deze gebedskring, die wekelijks samenkomt, had jarenlang gebeden voor de Wit-Russen, de slachtoffers van de Russische Revolutie, die destijds waren uitgeweken naar China, en nu gevangen zaten achter het bamboe gordijn. Steeds weer had men de Here gevraagd voor deze mensen een weg te openen naar Hongkong, en vandaar naar de vrije wereld.

Op 12 april arriveerde een gezelschap van 125 van deze Wit-Russen aan het spoorwegstation van Kowloon. Ze zullen in Hongkong blijven totdat zij visa hebben ontvangen voor Australië en Zuid Amerika, waar zij zich hopen te vestigen.

Daar de Russen wisten dat deze kring voortdurend voor hen had gebeden, vroegen zij een gebedssamenkomst te mogen meemaken, wat natuurlijk gaarne werd toegestaan.

Rev. John Bechtel, de voorzitter van de kring, bericht dat er tranen in de ogen kwamen, zowel van de gasten als van de gastheren, toen ze elkaar ontmoeten. Een vertegenwoordiger van de groep verzocht dat men zou blijven bidden voor de ongeveer 1.000 Russen die nog in de Chinese provincie Sinkiang verblijven en ook graag willen vertrekken.

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

Waarom is de sexuele voorlichting van onze opgroeiende jeugd nog steeds onvoldoende ?

(Onderstaand knipsel werd ons door een onzer lezers toegezonden, met de opmerking, dat, hoewel het artikel reeds meer dan drie jaar geleden in "Trouw" werd gepubliceerd, het aan actualiteit nog niet heeft ingeboet. Red.)

Het is onmiskenbaar dat ouders door het geven van goede leiding en voorlichting hun kinderen kunnen bewaren voor de gevaren die hen in het latere leven te wachten staan. Voor geen enkel terrein geldt dit zo sterk als voor de sexuele opvoeding. Prof. Waterink zegt in zijn boek "Puberteit" daarover: "Helaas moeten wij opmerken dat achter veel van de uitwassen die wij bij jonge mensen opmerken, het feit ligt, dat het hun aan leiding heeft ontbroken, juist op dit zo gewichtige terrein. Zeer veel ouders onthouden zich angstvallig van het geven van leiding op dit gebied. Allerlei kwaad, huichelarij en sexuele zonden kunnen van het onverstandige en schuldige optreden van de ouders het gevolg zijn". Er is verband tussen het uitblijven van goede voorlichting en het steeds maar toenemen van allerlei misstanden. In duizenden gezinnen wordt gezwegen over alles wat op het sexuele leven betrekking heeft. Het gevolg, aldus Prof. Waterink, is dat straks jonge mensen tegenover hun eigen sexuele leven volkomen vreemd staan. Zij komen tot verschillende praktijken, die mede veroorzaakt zijn doordat men hen nimmer de verbanden van het leven heeft laten zien. En de gevaarlijke opvatting, dat het sexuele op zichzelf iets verkeerds is, vindt niet weinig gehoor. Het is voldoende bekend dat onwetendheid op dit gebied minder gunstige situaties kan scheppen onder jongens en meisjes van middelbare scholen, zoals het lezen van pornografische literatuur en het voorkomen van ongeoorloofde verhoudingen.

Met de vrouwelijke schoolarts Dr. M. M. Stemmer-Steilen uit Vlaardingen heeft "Trouw" over deze zaken gesproken. En deze schoolarts zegt dan: Het is absoluut de plicht van de ouders hun kinderen voor te lichten. Dat behoort tot de opvoeding. In de praktijk blijkt evenwel, dat al denken de ouders er ook zo over, zij toch volstáán met een enkele opmerking **en hun kinderen vrijwel onwetend** laten. In elk geval weten de kinderen dan één ding zeker: hun ouders vinden het raar om er over te spreken en een dergelijke ontdekking bevordert niet bepaald de vertrouwelijke sfeer die er tussen ouders en kinderen behoort te bestaan.

Waarom blijven zoveel ouders, zowel uit Christelijke als uit niet-Christelijke gezinnen, zo sterk in gebreke? Dr. Stemmer, een nog jonge vrouw en moeder van twee kinderen, verklaart dat zo: "De ouders hebben in hun jeugd ook nooit iets over het sexuele van hun ouders gehoord. Ze leefden in een tijd waarin dat gelijk was met onfatsoenlijk. Hoewel ze nu van het nut van voorlichting overtuigd zijn, kunnen ze toch die schaamte van vroeger jaren niet overwinnen. De meesten weten er zèlf trouwens weinig van af".

Momenteel begint men in Nederland op verschillende middelbare scholen onderricht in deze dingen te geven, maar alleen aan die leerlingen die toestemming van hun ouders daarvoor verkregen hebben. Het enige bezwaar dat tegen een dergelijke methode zou kunnen worden aangevoerd is, dat ouders hier hun handtekening zetten om van de taak van voorlichting ONTheven te zijn. Dit bezwaar is niet zo sterk, omdat ouders altijd deze lessen zèlf thuis dienen aan te vullen, als zij tenminste het leven vanuit Christelijk standpunt bezien.

De ervaringen met het schoolonderwijs zijn vaak verrasend: Er komen meisjes met vragen over de puberteit, waarop ze eigenlijk jaren tevoren al antwoord hadden moeten hebben. Vragen over lichamelijke verschijnselen worden herhaaldelijk gesteld. Bij nadere informatie blijkt dan dat de ouders hierover nauwelijks iets hebben verteld, ja, over de anatomie van het menselijk lichaam zèlf bijna niet weten, om nog maar te zwijgen van psychische factoren. In een vijfde klas van een middelbare school kennen sommige meisjes niet eens de eenvoudige beginselen van lichaamsverzorging!

Niet in de eerste plaats zijn de lessen van de schoolarts op de lichamelijke aspecten van de sexuele opvoeding gericht: Dr. Stemmer behandelt vooral de problematiek. Zo gaat ze uitvoerig in op de geestelijke verschillen tussen man en vrouw. Ze behandelt de keuze van een levenspartner, het huwelijk, opvoeding van kleine kinderen en ze spreekt óók over de ongetrouwde, daarbij wijzend op het verkeerde en gevaarlijke van sexueel verkeer voor het huwelijk. De ervaring van Dr. Stemmer is dat de scholieren de voorlichting zeer op prijs stellen. Ze zitten altijd geboeid te luisteren en door de vertrouwelijke sfeer tussen arts en leerlingen komen er altijd interessante vragen naar voren. Dr. Stemmer probeert vooral de jonge mensen *verantwoordelijkheidsbesef* bij te brengen.

De hierboven geschetste methode voor sexuele voorlichting is van recente datum. Hoewel niet ideaal (de voorlichting behoort immers van de ouders en NIET van de school uit te gaan!), voorziet ze toch in een ontstellend grote behoefte en wordt veel onheil, verdriet en narigheid hierdoor voorkomen. Echter zullen er altijd ouders blijven die deze wijze van voorlichting ongewenst vinden. Hun argumenten: ouders voeden hun kinderen op, ook op dit gebied! zijn steekhoudend. (Is er wel een betere voorlichting denkbaar dan door vader of moeder zelf?) Maar wat als vader of moeder verstek laten gaan? Als ze hun kinderen niet inlichten en ze aan zichzelf overlaten? Zodat hun kinderen dan de nodige wetenschap bij vriendjes of vriendinnetjes of uit de veelal verkeerd gekozen boeken opdoen? Wat dan?

Beseffen wij onze verantwoordelijkheid als ouders, speciaal in deze ontwortelde wereld, wel voldoende? Beseffen wij ook dat wij als ouders, door nu het offer van de zelfoverwining te brengen, onze kinderen later voor een zee van blijvende narigheid kunnen sparen?

Koffie is klaar!

Fijn, en om het echt compleet te maken zet moeder een schaaltje speculaasjes op tafel. Gezellig! speculaasjes van VOORTMAN'S: zuiver, zacht gekruid en vol amandeltjes*. *Die* lust iedereen.

**verkrijgbaar met of zonder amandeltjes*

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

En als U geen koffiedrinker bent, neem ze gerust bij de thee of een kop chocolade; smaakt ook goed.

DE HARINGRACE BEGONNEN

Woensdagochtend 20 mei vertrokken de drijfnetloggers uit de Scheveningse haven: de haringrace 1964 was begonnen. Uitgeleide gedaan door de belangstellenden op de vaste wal voeren de schepen in kiellinie de haven uit.

"High School" Berichten

TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Het eerste jaar van de Toronto District Christian High School is bijna ten einde. Men berichtte ons dat verschillende moeilijkheden moesten worden overwonnen, maar dat men toch zeer dankbaar is voor de zegeningen zowel in de school als in de vereniging. Plannen voor het komende jaar zijn in vergevorderd stadium.

Op 9 juni zal er een algemene vergadering worden gehouden, waarin men hoopt te komen tot een beslissing over de aankoop van een perceel land. In deze vergadering zullen tevens inlichtingen worden gegeven over het onderwijsplan voor het nieuwe jaar, het onderwijzend personeel, faciliteiten en schoolgeld, alsmede het budget voor 1964/1965. Leden en speciaal de ouders worden op deze vergadering verwacht; daarbij hoopt men eveneens verschillenden uit plaatsen waar nog geen chapter is gevormd te kunnen ontmoeten, zoals bijvoorbeeld, Orillia, Barrie, Orangeville, Owen Sound en Collingwood.

•

DE EERSTE "CHRISTIAN HIGH" IN B.C.

In "The Link", Newsletter of the Association for Christian High Schools (in British Columbia) lazen wij, dat in September a.s. de Christian High School Association een Junior High School zal openen. Met een overgrote meerderheid van stemmen werd hiertoe besloten in een ledenvergadering, die 1 mei j.l. werd gehouden.

Begonnen zal worden met het onderwijs in de grades 8, 9 en 10. Twee leraren hebben reeds het contract getekend, namelijk de heren T. Breedveld en B. Hamming. Het bestuur is nog doende met de aanstelling van een ervaren hoofd.

De John Knox School Board van New Westminster, B.C. heeft er in toegestemd, dat een gedeelte van zijn schoolgebouw voor de Junior High kan worden gebruikt. Dit gedeelte is geheel van het overige van het schoolgebouw gescheiden en is ruim voldoende voor het doel. De High School heeft over dit gedeelte de beschikking gekregen voor de eerste 4—5 jaar. De eerste twee jaren behoeft hiervoor geen huur betaald te worden; daarna zal men nader in overleg treden.

Voor het jaar 1964-1965 is een budget aangenomen van $15.500, terwijl zestig studenten worden verwacht.

Uiteraard geeft het vooruitzicht, dat straks ook in B.C. een Christian High School zal bestaan, veel reden tot dankbaarheid. Zoals elders is ook hier het begin klein, maar het bestuur ziet vooruit en heeft plannen voor een eigen gebouw. Men heeft reeds zijn oog geslagen op een terrein van 5½ acres. "Watch them grow!"

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

Boekbespeking

PROCES OM U, door Ds. E. Pijlman.
Uitgave J. H. Kok, Kampen. 1964.

Dit boekje bevat de tekst van 4 meditaties die in de lijdensweken 1963 voor de N.C.R.V. werden uitgesproken.

Soms denk je bij jezelf: Worden zulke boekjes nog gekocht? En léést men die ook werkelijk? Blijkbaar wel, want anders zou Kok in Kampen zich er niet aanwagen.

Welnu, dat is dan verblijdend. Want het boekje bevat een eerlijke poging om ons de actualiteit van het lijdensgebeuren duidelijk te maken. Het proces om Jesus is "een proces om U".

Het gaat niet overal even diep; wie een verrassend nieuwe kijk op het lijdensevangelie verwacht wordt teleurgesteld; en men moet het niet met Schilder's "Christus in Zijn Lijden" gaan vergelijken.

Doch het zijn ook "meditaties"; en ze confronteren ons op duidelijke wijze met de Man van Smarten.

We nemen aan dat de luisteraars de spreker met stichting hebben aangehoord. Moge het geschrevene met diezelfde stichting door velen worden gelezen.

J. Kuntz

H. KREEFT, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

Bekende oud-Nederlander overleden

In zijn huis "Goeie Hoop" bij Pretoria, overleed op zeven en tachtigjarige leeftijd de zeer bekende oud-Nederlander, Harm Oost.

De heer Oost kwam in het einde van de vorige eeuw naar Zuid-Afrika, waar hij aan de zijde van de Boeren streed in de Tweede Vrijheidsoorlog van 1899-1902. In 1914 sloot hij zich aan bij de zogenaamde "rebellie" en werd hoofd van de lijfwacht van generaal Christiaan de Wet.

In het burgerleven was de heer Oost onder meer journalist, eerst bij "De Volkstem" en later bij "Ons Vaderland". Hij was een zeer actief lid van de Nationale Partij. De heer Oost is vanuit de Gereformeerde Kerk te Pretoria begraven.

(African Express)

Een protest van Baptisten

De *Baptist Bulletin* bericht dat 25 rechtzinnige Baptisten predikan in de V.S. hebben gevraagd om "een objectief onderzoek door de regering van het land of van de staat Minnesota naar de atheistische-socialistische-immorele ideologieën, die goedgekeurd en bevorderd worden aan de Universiteit van Minnesota".

"Wij dringen er verder bij het College van Regenten op aan hun goedkeuring aan zulke anti-Amerikaanse activiteiten opnieuw te onderzoeken en in te trekken", werd in de resolutie gezegd.

De predikanten betreurden de uitspraken die, naar zij beweren, gedaan zijn door Dr. Mulford Q. Sibley, professor in de politieke wetenschappen, dat het misschien een goed idee zou zijn om aan de universiteit te hebben voorstanders van communisme, atheïsme, nudisme en vrije liefde "om de orthodoxie uit te dagen".

(ICN)

"MAYA YOGURT" "MAYA YOGURT"

VANAF HEDEN VERKRIJGBAAR:

FRUIT YOGURT

Hebt U onze yogurt, karnemelksepap en bloempap reeds geproefd?
Let op het handelsmerk "MAYA" hetwelk voorkomt op al onze producten.
Uw leverancier voorziet U gaarne van deze producten.

Ont. Milk Products Specialties
55-57 Ingersoll Rd.
Woodstock, Ont. Tel. 537-6041

"MAYA YOGURT" "MAYA YOGURT"

"WOODEN SHOE CONFECTIONERY"
DE HOLLANDSE WINKEL

voor fijne Vleeswaren, Droste Bonbons, Verkade Beschuit, Blikgroenten, Rijsttafel, Eau-de-Cologne (4711), Sigaren, Dames- en Heren-Ondergoed, Baby Uitzetten, Delfts Blauw, Snijbonenmolens en Koffiemolens, Dames- en Heren-Portemonnaies, Souvenirs en Luxe artikelen. Kom en zie!

Open elke dag 9—6, donderdag en vrijdag 9—9.
1058 Main Street West Hamilton, Ont.
TELEFOON JA 8-1932

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Agnes

Agnes is een meisje van 10 jaar oud. Ze is een leuk, vlot kind. Haar leventje is één en al spontaniteit. Dat kwam op een zekere dag wel heel erg naar voren. Agnes was naar school geweest en na schooltijd is het meestal moeder's eerste vraag: "Wel kind, hoe was het in school, vandaag? Hoe was de teacher? Heb je veel homework voor morgen? enz. enz."

Al spoedig kwamen de verhalen los! Ze had een heerlijke dag gehad. 's Morgens verschillende vakken en 's middags vrij werken in tekenen. De teacher had de kinderen gevraagd: "Proberen jullie nu eens een tekening te maken, van wat je later wilt worden als je groot bent." Nou zeg, dat was me even wat! Iedereen startte meteen vol ijver en enthousiasme.

Na verloop van tijd werden de tekeningen ingeleverd en verzocht de teacher ieder kind naar voren te komen om zijn of haar tekening toe te lichten. Sommige tekeningen waren zo duidelijk en mooi geworden, iedereen kon meteen zien, wat het voorstelde.

Een groot bed met een zieke vrouw erin en iemand in wit uniform, die haar wat water bracht; *nurse* stond er onder.

Een ander kind had een geweldige truck getekend met een mannetje erin: dit was een *truck driver*. Weer anderen hadden danseresjes gemaakt, ook iets voor meisjes natuurlijk. Daar kwam Agnes' tekening omhoog, tekenen was nu juist niet haar beste vak, maar 't was niet zo slecht deze keer.

Wel Agnes, vroeg de teacher, vertel jij ons nu eens alles van jouw tekening, daar staat ook heel wat op, zeg!

En daar stak Agnes van wal, met glundere oogjes vertelde ze: kijk eens, al die zwarte stippen zijn zwarte negerkindertjes, en die witte lady in het midden, dat ben ik zelf en op m'n knieën, ziet U dat boek? Dat is de Bijbel. U ziet mij hier als missionary!

Voor de teacher van de public school was dit echt een speciale tekening, er was b.v. geen tweede missionary bij, wel van de danseresjes of truck drivers.

't Was een heerlijke middag geweest voor de kinderen en voor de teacher waarschijnlijk ook, zij had nu een indruk gekregen van de toekomstdromen van haar leerlingen, hoewel ze nog erg jong waren, maar je kunt het maar nooit weten.

Agnes werd een jaartje ouder en op zekere dag vroeg ze aan haar ouders of zij wel muzieklessen mocht hebben. Ze vertelde meteen haar reden: Ja weet U, zei ze, 't zou toch wel heerlijk zijn als ik later ook met die negerkinderen kan zingen en dan is het beter, dat ik er wat bij kan spelen!

De anderen thuis vonden het echt wel eens fijn om Agnes zo af en toe eens wat te plagen. Wanneer 't kind b.v. bezig was met haar muzieklessen zei er eentje zo "even" tussen door: Zeg Agnes, 't is warempel toch een handig instrument ook voor je om in de rimboe zo'n orgel te hebben, ik zou liever een mondharmonica meenemen!

Misschien moeten jullie broers nog wel met me mee, om 't ding te dragen, was prompt haar antwoord.

Ze maakte goede vorderingen, hoewel het al wel bleek, dat ze geen "talent" had, maar ze zette dapper door en na verloop van tijd kon ze al heel aardig haar uitgezochte melodietjes en hymns spelen en daar ging het om!

Haar ouders kregen weer sterk de indruk van 't kind: ze maakt zich *klaar voor haar taak*, hoe jong ze ook is.

De jaren gingen voorbij en Agnes had haar grade 8 gehaald en zou nu dus naar de high school. Met verlangen zag ze er naar uit, want ze hield van studeren. Als je haar hoorde, was ze zó klaar en zat ze al in grade 13! Haar boeken werden aangeschaft, papieren ingevuld, waarbij ook zelfs een formulier was voor de huisdokter voor een medisch onderzoek. Dus moeder belde de dokter en maakte een afspraak. 't Was een heerlijk weertje die dag dat moeder en Agnes onder gezellig gebabbel en grapjes maken bij de dokter kwamen. Tijdens het onderzoek vroeg de dokter aan het kind:

"Wel, Agnes, en nu dus naar de high school, hè, hoe lijkt je die school; weet je ook al wat je gaat doen later, ga je door met je studie?"

"O ja, dokter," was prompt haar antwoord, "ik hoop een missionary te worden."

"Wel kind, jij een missionary, dat is niet zo eenvoudig, en waar ga je dan heen?"

"O, naar de Equador of Alaska, misschien wel héél ver!"

"Maar kind, wat ver van je ouders en van je huis, ja van alles, zou je dat wel kunnen?"

"Wel dokter," zei Agnes, "ik ben niet bang, want God wil mij helpen. Er zijn nog zoveel mensen, die nooit van de Bijbel gehoord hebben, en daarom wil ik graag naar die mensen en hun van de Here Jezus vertellen, misisonaries zijn er nooit teveel!"

Inmiddels was het onderzoek gedaan, de papieren werden ingevuld en getekend, het kind was kerngezond.

Moeder, die dit gesprek in de spreekkamer gevolgd had, ging met een heerlijk gezond kind en een dankbaar hart naar huis. Dankbaar voor dit eenvoudig, vrijmoedig getuigen van haar kind. "Zou ik het ook gedurfd hebben?" dacht ze wel eventjes.

Met plezier begon Agnes haar studie aan de high school, ze werkte met veel animo. Ook begon ze wat te helpen in het Sunday school werk en in de evangelisatieclub toen ze wat ouder werd. Toch kwam ze soms thuis met verhalen van school (public high school) waar ze niet over uit kon. Er waren verschillende jongens in haar klas, die niet eens een Bijbel thuis hadden, of hele discussies kwamen los over wel en niet dansen, roken, movie, enz. Maar zo goed als ze kon probeerde ze toch haar principes naar voren te brengen. Wel kwam ze steeds meer tot de ontdekking hoe moeilijk het is om iemand, die in de wereld leeft, van de Bijbel te vertellen, en dat het leven van een christen is een leven *met Christus!*

Agnes werkt nu aan haar laatste jaren high school, informeert nu al rechts en links, wat de beste opleiding is voor een missionary.

Wij denken nu misschien, wat is er voor bijzonders aan deze story, 't gaat over een gewoon meisje, dat een doel voor ogen heeft. Dat is ook zo. In hoeverre dit meisje haar idealen zal bereiken weten wij niet. 't Is alleen haar en onze hemelse Vader, die ook haar leventje leidt en haar hart kent.

Ieder van ons heeft misschien wel een jongen of meisje in haar eigen omgeving als Agnes. Hoe is nu *onze houding* tegenover deze jongelui, deze teenagers? Kunnen we hen helpen en ons verplaatsen in hun interesses of maken we ons er maar af en zeggen: "och kind, wat een studie, dat is niets voor jou en misschien ga je wel trouwen ook"?

We willen met onze kinderen *meeleven*, en op het gebied van de religieuze opvoeding valt veel te zeggen. Want dit eist van *ons*, dat we zelf ons eigen geloof ernstig nemen, en daar in ons gewone leven van alle dag *uit leven*. Daar behoeven we echt geen theoloog voor te zijn, het komt er alleen maar op aan, dat we de *moed* hebben om de vragen en de idealen, die onze kinderen bezig houden, *eerlijk* en in *geloof* met hen onder ogen te zien.

Ook Agnes zal nooit haar Hollands avondgebedje vergeten:

Laat mij van Uw grote kudde,
Toch een héél klein schaapje
zijn.

Thistletown, Ont.

Diet Huizenga

DE KERK in HONGARIJE

Uit de kerkelijke pers blijkt steeds weer hoe nauw de band is tussen staat en kerk in een communistisch geregeerd land als Hongarije. Zo lezen we in het verslag van de laatste Generale Synode van de Gereformeerde Kerk in Hongarije o.a.

"In de feestelijke constituerende zitting werd de Generale Synode begroet door de president van het Rijksbureau voor kerkelijke zaken Minister József Prantner".

Bisschop Bartha, die door kenners van het Hongaarse kerkelijk leven als "volkomen fout" wordt beschouwd, zei o.a.: "Wij mogen vol vertrouwen vaststellen dat God in deze jaren onze verhouding tot Hem evenzeer heeft vernieuwd, als Hij ons ook een nieuwe mens- en wereldbeschouwing heeft gegeven. Onze uit Gods Woord verkregen kennis plaatste *de zaak van de dienst* in het middelpunt van onze opmerkzaamheid. Dat heeft zich inzonderheid in twee richtingen getoond in *onze dienst in het leven van het Hongaarse volk* en in *onze dienst aan de vrede der volkeren.* Wij hebben het ervaren dat hoe meer wij alles gehoorzaam aan Christus ondergeschikt maken, hoe meer mogelijkheden tot dienst steeds weer worden geopend") ((onderstreping van de Hongaarse Kerkelijke Berichtendienst.)

In een "feestelijke verklaring", die door de Generale Synode werd uitgegeven, wordt o.a. gezegd:

"De Synode dankt God en Jezus Christus daarvoor, dat zij haar arbeid in een bemoedigende internationale toestand, onder zulke historische omstandigheden kan beginnen, waarin zich de krachten voor de vrede steeds vermeerderen en versterken en de kring waarin zij die in de oorlog geïnteresseerd zijn hun actie kunnen ontwikkelen, steeds verder ineen schrompelt. Het Woord van God deed ons duidelijk zien, dat de voornaamste opdracht voor de gemeente van met God verzoende mensen bestaat in de dienst der verzoening in de naam van Christus onder mensen en naties. Onze gemeenten nemen de lasten van deze schone dienst steeds bewuster op zich, en de dankbaarheid voor haar vruchten groeit van dag tot dag. Ook daarvoor danken wij God. Wij hebben ingezien dat de opbouw van een ontwapende wereld en de bevrijding van de koloniale volkeren nauw met elkaar verband houden. Juist Gods Woord drijft er ons toe met onze voorhoede en onze arbeid de maatschappelijke en geestelijke inspanningen van de volkeren die hun zelfstandigheid hebben verkregen te ondersteunen. Onze gemeenten zijn er dankbaar voor dat zij zich ook in deze dienst *één* mogen weten met het streven van ons gehele volk.

Onze Generale Synode dankt God ook daarvoor dat ons volk en daarin ook onze gemeenten steeds toenemen in materiële en geestelijke goederen. Het gehele Hongaarse volk wordt zo verrijkt, dat onze achterlijke landbouw tot modern grootbedrijf-beheer overging. Onze dorpsgemeenten hebben de noodzakelijkheid van deze omschakeling begrepen, wetend, dat de verblijdende verheffing van het economische leven van ons vaderland hun welzijn ten goede komt. Ook onze kerk ondersteunt van ganser harte het grote werk van de materiële en culturele vooruitgang, de versterking van de morele eenheid van ons volk in die beweging, die in het raam van het Vaderlandse Volksfront de scheppende krachten, ongeacht godsdienst, wereldbeschouwing en partij, voor een gemeenschappelijke opbouw samenvat. Vele actieve medeleden, waaronder talrijke predikanten van onze kerk, verlenen in de organen van de plaatselijke of landelijke staatsadministratie en in de organisatie van de massa een verantwoordelijke, eervolle dienst."

Tenslotte nog *één* citaat uit de "feestelijke verklaring" van de Synode:

"Onze Generale Synode stelt een uitbreiding en verbetering van de algemene oecumenische gezindheid vast. Onze gedurende de tegenrevolutie verslechterde verhouding tot de Oecumenische Raad van Kerken en de Gereformeerde Wereldbond heeft zich verbeterd. Ook in de westelijke zusterkerken drong reeds in vele plaatsen het inzicht door, dat onze kerk ook het belang der oecumene heeft gediend doordat zij de van hun onwettige handelingen bekeerde broeders heeft vergeven en de broeders die in hun dwalingen volhardden — door toepassing van het beginsel der christelijke barmhartigheid — bij minder verantwoordelijke diensten heeft ingedeeld, of op non-actief heeft gesteld.

(ICN)

Fleurs de Hollande

BOLDOOT
ANNO 1789

BOLDOOT INTERNATIONAL COSMETIC PRODUCTS
Alleenvertegenwoordiger voor Canada:
FRED. R. VANDERVELDE
P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

SPECIALE JUBILEUM AANBIEDING
Vraagt ook naar de bekende
IMPERIALE COLOGNE
met gratis zijden dameszakdoekje

Verminderde groei van de Rooms Katholieke Kerk in Amerika

Pater Robert I. Gannon S. J., de voormalige president van Fordham University, zei in een toespraak tot 1341 geslaagde studenten van de Katholieke Universiteit van Amerika, dat de R.K. kerk in Amerika op alarmerende wijze terrein verliest.

Terwijl de bevolking toeneemt loopt het aantal bekeerlingen tot de R.K. kerk met 3.700 per jaar terug, merkte hij op. Het aantal bekeerlingen, zei pater Gannon, daalde van 151.000 in 1955 tot 146.000 in 1958 en slechts 125.000 in 1962.

Intussen is het aantal volwassenen dat de kerk verlaat bijna even groot geworden als het aantal bekeerlingen. Verleden jaar kwamen er 125.000 de kerk binnen en 118.000 gingen er uit.

Hij noemde ook "de tragische vermindering van roepingsbesef" een waarschuwing voor dreigende moeilijkheden voor de kerk in Amerika. "Onze nonnen blijven in aantal gelijk, percents-gewijs lopen ze snel terug". Pater Gannon voegde daaraan toe: "Percents-gewijs verliezen ook de priesters terrein, maar niet zo snel als de nonnen". Hij voorspelde dat als deze ontwikkeling zich in de Verenigde Staten voortzet "wij op zekere dag in dezelfde positie zullen verkeren als Zuid Amerika", waar een ernstig tekort aan geestelijken heerst.

(ICN)

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

DE "PRINSES BEATRIX HOEVE" GEOPEND

H.K.H. Prinses Beatrix heeft op 22 mei j.l. de kinderboerderij "Prinses Beatrix Hoeve" op het terrein van de Johanna-Stichting te Arnhem officieel geopend. Op de bijgaande foto een moment tijdens deze plechtigheid: Vier kinderen, gezeten in een ponywagen, boden de Prinses een geschenk aan. Midden links de geneesheer-directeur van de Johanna-Stichting, Dr. A. Klapwijk.

UW LEVEN

kan mooi zijn. Maakt of houdt Uw lichaam gezond. De natuur komt U daarbij te hulp. Als U ons Uw ziekten en klachten meldt zenden wij U een pak Florageneeskruiden. Gegar. volkomen onschad.! Wat wij daarmee reeds 38 jaren bereiken grenst aan het onmogelijke. Onze attesten bewijzen U dat. Met pijnstill., giftige dingen komt U er niet, kunt U Uw toestand alleen verergeren.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

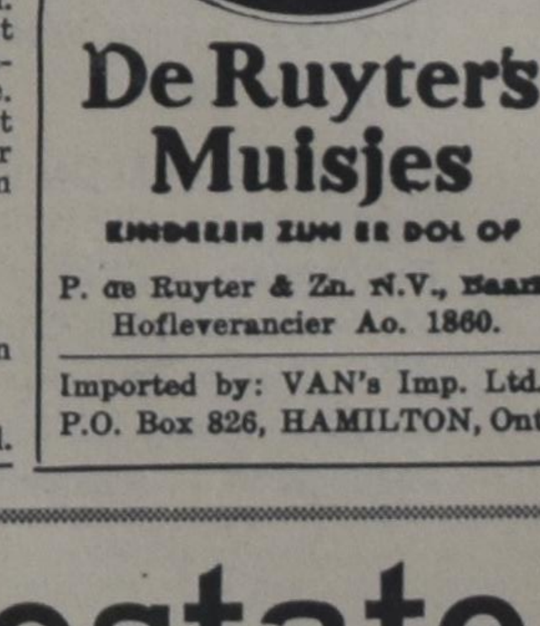

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

real estate
john struik

member toronto real estate board

"SELLING OR BUYING A HOME!
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE"

741-4404
or
241-9171

REPRESENTING
GEORGE GETHING REAL ESTATE

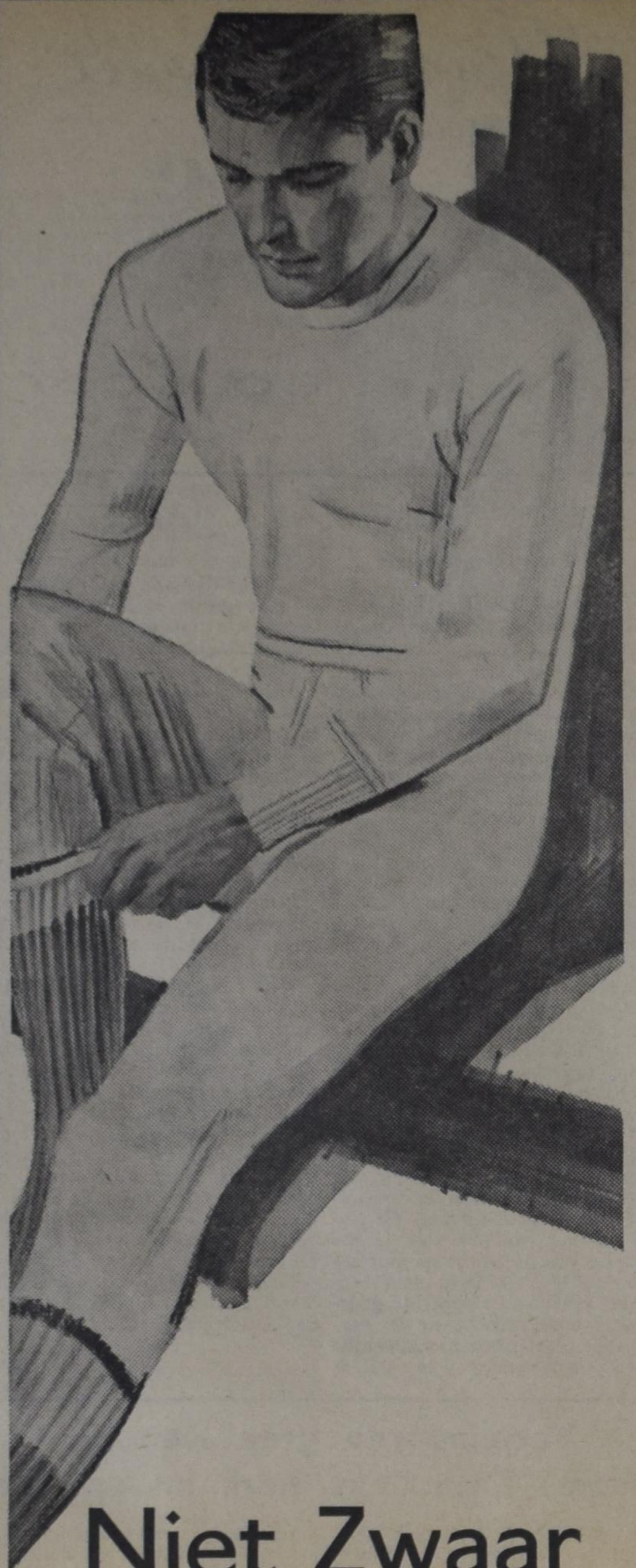

Niet Zwaar

(Doch Bijzonder Warm)

Penmans maakt het voor U — behaaglijk. Haalt de kilte uit de lucht, doch het smoort U niet in een pak waarin U zich moeilijk kunt bewegen. De reden? Penmans zijn naar maat gemaakt om U op het werk te helpen; ruim geknipt waar het nodig is; beschut gemaakt waar het van pas komt.

Zij houden U warm zonder zwaarte omdat zij gebreid zijn uit drie stoffen: zuivere witte merino wol . . . zachte, absorberende katoen . . . en Corval *. . . te zamen warmer dan dat ze afzonderlijk zijn.

Penmans zijn zo geriefelijk dat slechts hun warmte U er aan doet herinneren dat U ondergoed draagt.

Er is Penmans Ondergoed geschikt voor elke soort baan en elke beurs: Penmans 95 — De Aristocraat in Winter Ondergoed. Penmans 71 — Uitgesproken Canadees. Penmans 73 — Witte Merino. Penmans 1575 — Orlon en wollen jaeger. Penmans 2003 — Katoenen jaeger. Penmans 27 — schapenvacht.

Penmans

VOOR DE MAN DIE GERIEFELIJKHEID EN STIJL GEWEND IS

* Gepatenteerd Handelsmerk, Du Pont of Canada Ltd.

Van Jeugdkampen, Jeugdrampen en andere Bekommernissen

— Komt er nu nooit eens een eind aan het vergaderen? vroeg mijn goede Katrien me verwijtend, alsof ik zelf de vele vergaderingen organiseer. Boos zag ze me aan en dreigend zag ze er uit met een groot mes in de hand, waarmee ze gereed stond om de paardebloemen in de tuin te lijf te gaan. — Ik had erop gerekend, dat je me wat zou helpen in de tuin, mopperde mijn echtgenote, — maar neen, hoor, meneer vergadert; hij vergadert in lente en zomer en herfst en winter!

Geduldig hoorde ik de opsomming der jaargetijden aan, en terwijl Katrien even pauseerde, om adem te halen, gelukte het me, om haar mee te delen, dat ik namens de kerkeraad naar de vergadering van de jeugdcentrale moest. Meint De Jong was onze jeugdouderling, maar aangezien die een reisje naar Holland maakte, moest ik zijn plaats innemen.

— Ze moeten jou ook altijd hebben als reserve. Waarom nemen ze niet eens een ander? Je bent veel te goed. Je moet eens durven weigeren. Maar zo is het altijd al geweest: Als iemand uitvalt, wordt mister Dof gevraagd zijn plaats in te nemen, en die loopt er altijd weer in. Ze moesten je Mr. Sparetire noemen!

Blijkbaar zelf verrast over deze vondst zweeg ze. We namen haastig afscheid van elkaar. Ik vertrok naar de meeting, en Katrien keerde gewapend terug naar haar paardebloemen . . . .

Het werd een interessante vergadering. Ik ben nooit jeugdouderling geweest. Vroeger hadden we ze niet, en toen we ze wel kregen, kwam ik op grond van mijn gevorderde leeftijd niet in aanmerking. Daarom ben ik niet helemaal op de hoogte met alle organisaties en activiteiten en plannen van onze jeugd.

Ik ben om zo te zeggen geen jeugd-specialist, hoewel ik een grote kinderschaar heb helpen opvoeden. Daarom was ik onlangs hoogst verbaasd en ook niet weinig gestreeld, toen een van onze eerbiedwaardige kerkbladen een stukje overnam uit een bulletin van een kerk ergens in het verre Ontario, waarin de naam van Arie Dof voorkwam. Ik had het stukje willen bewaren, maar Katrien houdt van opruimen, met het gevolg, dat het nergens meer te vinden is. Maar het kwam hier op neer, dat door onderzoekingen onder onze jeugd gebleken was, dat er inderdaad een jeugdprobleem bestond in tegenstelling tot wat Arie Dof had geschreven.

— Moet je nog peultjes? vroeg ik aan mijn vrouw, toen ik dit las.

Ik kon me niet herinneren, dat ik me ooit over het jeugdprobleem had uitgelaten. Wel had ik niet lang geleden iets geschreven over een huisbezoek bij een gezin, waar de ouders de schuld gaven aan de kerk, omdat zij hun eigen kinderen niet konden opvoeden. Maar dat was toch heel wat anders!

Hoe zou ik als ongeletterde timmerman over het jeugdprobleem durven schrijven! Ik geloof best, dat er zo'n probleem bestaat. Ik denk zelfs, dat er heel wat jeugdproblemen zijn, en niet zulke kleine ook! Daarom, om het eens heel verwaand te zeggen in de stijl van dominees, die in kerkbladen ruzies maken: Men heeft mij helemaal verkeerd geciteerd, en men moet het terugnemen! (Dat laatste neme men maar met een korreltje zout.)

Ook deze jeugdcentrale-avond kwamen we in aanraking met jeugdproblemen, al waren deze niet al te ingrijpend. Een verslag werd uitgebracht over de instuifavonden, die geen bijster groot succes waren geweest.

Broeder Nageldraayer, die deze avond de oudervereniging vertegenwoordigde en in onze kringen vermaard was om zijn droefgeestige visie op alle mogelijke zaken, vroeg het woord en keek daarbij de voorzitter wantrouwend aan, alsof hij verwachtte, dat het woord hem geweigerd zou worden. Hij had een vraag, zei hij met een uitroepteken, weliswaar een kleine vraag, doch een vraag, die van het allergrootste belang was voor het welzijn van de kerkjeugd in het bijzonder en de kerk zelf in het algemeen. De vraag nu was, of het niet de vraag was, of het wel goed ging op de instuif, want hij had vernomen, dat het niet goed ging, omdat men de dingen verkeerd deed. En als men de zaken verkeerd aanpakte, mocht men toch niet verwachten, dat alles goed zou gaan. Want verkeerd was altijd verkeerd en was nooit goed te praten . . . .

Na dit diepzinnig betoog klapte de pessimistische vraagsteller voldaan zijn kaken op elkaar. Thans volgde een geanimeerde discussie, waaruit bleek, dat de instuif vandaag aan de dag de jeugd niet meer zo schijnt toe te spreken als acht jaar geleden, toen we er mee begonnen. De sjoelbakken waren dit seizoen vrijwel ongebruikt gebleven. Wel had de jeugd zich van sjoelstenen meester gemaakt, maar deze waren gebruikt voor hockey games.

Ook tafelbiljart en tafeltennis hadden aan populariteit ingeboet, terwijl zelf de films niet de aandacht trokken, die ze verdienden.

De grootste attractie van de instuif scheen nog te zijn, dat jongens en meisjes elkaar daar ontmoetten en dat knapen na afloop de maagden naar huis reden met vele omwegen. De conclusie was min of meer, dat de instuif uitstuif was geworden.

Afkeurend schudde Nageldraayer het hoofd. Het ging alles verkeerd met de jeugd des Verbonds, klaagde hij. Er was waarschijnlijk geen redden meer aan. Snelle afloop als der wateren en zo.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Besloten werd, om ons te bezinnen op de vraag, hoe en óf we de instuif nieuw leven konden inblazen en om daar de volgende vergadering in september verder over te handelen. Er was slechts één tegenstemmer: Nageldraayer.

Uitvoerig werd gerapporteerd over de gang van zaken op de jeugdclubs en de young people's societies. Ook hier waren wel problemen, maar toch mocht dankbaar geconstateerd worden, dat het jeugdverenigingsleven bloeide en dat de leiders hun best deden en niet zonder resultaat. De vertegenwoordigers van de jeugd spraken enthousiast over hun prachtige jaarvergadering, die een stampvolle basement had getrokken, over de vlotte bespreking van het onderwerp die avond en over het blijspel, dat na de pauze was gespeeld. Wat een talenten zijn er onder de jeugd!

Nageldraayer plaatste in verband met dit geslaagde jaarfeest de volgende opmerking: — Naar mijn bescheiden mening was het zo vol, niet vanwege de inleiding maar vanwege het toneelplee, dat die avond werd gespeeld. Onze mensen gaan tegenwoordig liever naar de film of naar de plee dan dat ze studeren . . . .

Als laatste punt kwam aan de orde de jeugd-weekend-kampen deze zomer. Evenals verleden jaar zou eerst de rijpere jeugd, en daarna de jongeren per schoolbussen naar de kampeerplaats worden gevoerd, die niet ver verwijderd was van een onzer kerken, zodat men met elkaar tweemaal ter kerke zou kunnen gaan. Dat was dus geen probleem. Maarrrr, dubbele punt! Wat mocht men doen en wat moest men laten op de dag des Heren als jeugdige kampeerders? Een kampvuur met een hymnsing! Daar bleek niemand iets op tegen te hebben, en dat werd dan ook elk jaar trouw gedaan tijdens de kampweekends na de avonddienst. Maar je kon toch niet de hele zondag bij een kampvuur gaan zitten en Psalmen mitsgaders Gezangen zingen?

Spelletjes en spelen mochten ook wel gedaan worden tussen de diensten, tenminste als het niet al te wild toeging.

Maar HET probleem in dezen was: Mogen wij onszelf op zondag te water laten?

Een van de kampleiders vertelde er wat van: Verleden jaar was het tijdens het kampweekend van de jongeren smoorheet en drukkend geweest. Puffend en nat was de jeugd na de morgendienst per schoolbus in het kamp teruggekeerd. Na de maaltijd begonnen de problemen te komen: Wat moest men doen in het rijk der natuur op deze zeer warme zondagmiddag in een jeugdkamp gelegen aan een schoon meer met een prachtig strand? Wat moest men in deze omstandigheden doen met zestig levenslustige jongelieden? Voorwaar, geen klein probleem!

Een uurtje in het water gaan? Dat was uitgesloten! Want enkele ouders hadden hun kinderen alleen maar naar het kamp laten gaan onder de voorwaarde, dat op de rustdag niet gezwommen zou worden. Onder deze ouders bevond zich vader Nageldraayer voornoemd.

De rapporterende kampleider vertelde ons, dat hij wel eens had gelezen, dat er in Zuid-Amerika zoveel revoluties zijn vanwege het hete klimaat daar. Dat schijnt de mensen prikkelbaar en opstandig te maken. Welnu, dat was op die bewuste kampzondagmiddag ook wel gebleken. De hele middag werd gemokt en gejammerd over het feit, dat men niet in het water mocht. Men was te loom voor spelletjes, alleen een beetje voetballen kon er nog af. Maar toen de jeugd der kerk uitgetrapt was, waren de klachten vertienvoudigd. Sommige kinderen begonnen zich te misdragen, Twee werden er op betrapt, dat ze stiekem aan het pootje baden waren gegaan. Kortom, aldus de kampleider, het was een miserabele middag geweest, en als het van 't jaar weer zo ging, dan wou hij niet van de partij zijn, want hij was nog altijd vóór zondagsheiliging, en daarvan was op die zondagmiddag met het zwemverbod niet veel gekomen!

Na dit roerende verslag verzocht onmiddellijk Nageldraayer het woord. Hij verklaarde allereerst, dat het verval overal in doorgedrongen was, en vervolgens, dat Israel ook niet op de Sabbath door Rode Zee of Jordaan was getrokken, waaruit bleek, dat men op zondag niet behoorde te zwemmen.

— Maar de Israëlieten trokken door het droge; die zwommen niet over, viel de kampleider in de rede.

— Dat doet er niets aan af of toe, antwoordde Nageldraayer standvastig.

Hierop ontspon zich een langdurige discussie over zondagsheiliging en Christelijke vrijheid en de verkwikkende uitwerking van koel water op klamme lijven en over zelfverloochening en verval. Nageldraayer en de kampleider gingen elkaar bijna te lijf. Wat zijn we als Christelijke immigranten in Canada toch vredelievend en zachtmoedig van aard!

Eindelijk werd besloten om niets te besluiten, met één stem tegen: Nageldraayer. De voorzitter herstelde orde en rust door op te merken, dat we in deze aangelegenheden naar bevind van zaken moesten handelen en de Wet des Heren ten aanzien van Zijn dag moesten toepassen en uitleggen in de omstandigheden waarin we ons bevonden. We hadden aan de Liefdewet genoeg en moesten oppassen voor gebod op gebod en regel op regel.

— Ja, maar . . . . begon Nageldraayer weer. Toen gaf de voorzitter een harde klap met zijn hamer op de tafel en verzocht hij haastig ouderling Dof om voor te gaan in dankgebed . . . .

Arie.

Niets wordt teruggenomen

(Can. Scene) — Iedere keer dat U een winkel binnengaat en daar een jurk, schoenen of wat dan ook koopt, sluit U een contract af. Het doet er niet toe of U contant betaalt, een waarborgsom stort, op afbetaling of op rekening koopt. Er zijn twee partijen in de overeenkomst — de verkoper en U. Ieder heeft het recht te verwachten, dat de ander zich aan de voorwaarden van de overeenkomst zal houden. Verandert U van gedachten nadat U de aankoop hebt gedaan en wilt U Uw geld of Uw waarborgsom terug hebben, dan is de verkoper volgens de wet niet verplicht daarin toe te stemmen.

Voor U ergens iets koopt dient U zich op de hoogte te stellen van de mogelijkheden. De winkelbediende kan U verzekeren dat U het gekochte terug kan brengen, maar U moet er zich van op de hoogte stellen, of U Uw geld terug krijgt of slechts voor een ander artikel kunt omruilen. De winkels zijn niet verplicht deze inlichting openbaar in hun zaak bekend te maken (hoewel verschillende het op de kassabon vermelden) Het wordt dus aan U zelf overgelaten hier naar te informeren. In sommige zaken is iedere aankoop onherroepelijk. Zij geven geen geld terug en U kunt het artikel niet omruilen. Anderen geven geen geld terug, maar wel een kasbewijs, zodat U later iets anders kunt kopen. Aan de andere kant zijn er heel veel winkels die zonder aarzelen Uw artikel omruilen of U Uw geld er voor te geven. Dat wordt dan echter altijd gedaan als een privilege" en niet als iets dat zij wettig verplicht zijn. Noodzakelijkerwijs zijn er artikelen als haarkammen of badpakken, die om hygienische redenen niet teruggenomen kunnen worden. Bovendien dient het artikel in goede staat te zijn en binnen drie werkdagen te worden teruggebracht. Deze zelfde zaken hebben vaak beschadigde of iets vuil geworden artikelen te koop, die niet geruild worden en waarvoor geen geld teruggegeven wordt. Dit wordt dan aangegeven met de woorden "All sales final", waarop U dus wel dient te letten of waarover U de verkoper beter kunt vragen. Heeft de verkoper U echter verkeerd in gelicht over een artikel of verkeert het niet in goede staat dan hebt U het recht Uw geld terug te eisen. Een betrouwbare zaak wil altijd graag gemaakte fouten herstellen. Doen zij dat niet, dan dient U het "Better Business Bureau" in Uw omgeving op te bellen.

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

Tieleman & Dros
Hoogeveen - Holland

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

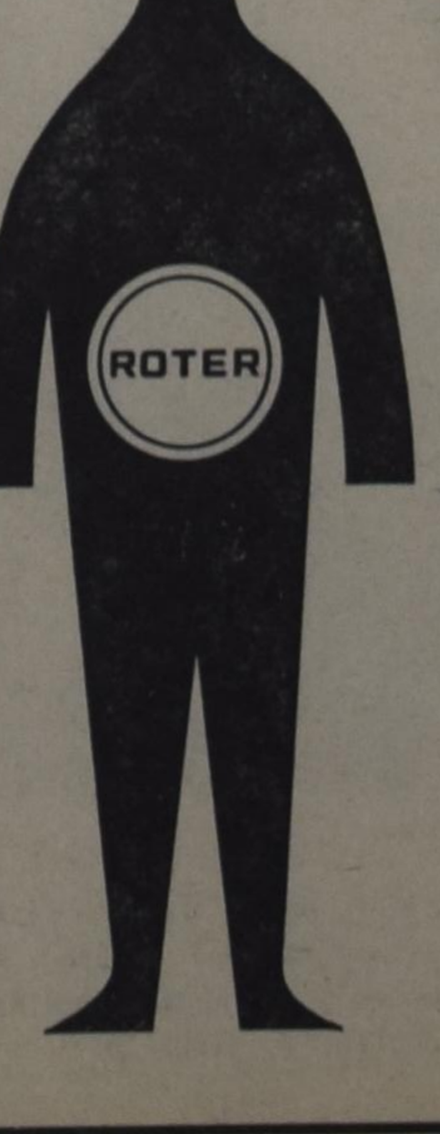

ROTER TABLETTEN
tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe? Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor **vlugge** verlichting.

60 tabletten $3.00,
150 tabletten $6.30.

ROTER tabletten - een populair recept in vele Europese landen - hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

Mannenpraat

Geachte Redactie,

Gaarne zagen wij het onderstaande in C.C. onder "Mannenpraat" opgenomen.

Het is al enkele wekel geleden dat in deze rubriek de vraag werd gesteld of het ambt der gelovigen, werkzaam in de arbeid der Mannenverenigingen, niet dienstbaar kon worden gesteld op het "terrein" van "samensprekingen" tussen kerkleden van Gereformeerde huize. Een antwoord hierop werd gegeven door de Mannen Ver. van de Chr. Ref. Church te Chatham, die de Mannen Ver. waarvan de leden behoren tot de Can. Ref. Church in die plaats, uitnodigde.

Een uitnodiging die door laatstgenoemde vereniging met blijdschap en dankbaarheid werd aanvaard. Met blijdschap omdat daaruit mocht worden geconstateerd, dat onder ons nog gevonden mag worden het verlangen om hen die Jezus Christus in onverderfelijkheid liefhebben samen te brengen rond de ene Avondmaalstafel. Met dankbaarheid omdat deze uitnodiging een bewijs was, dat wij naar elkaar willen luisteren en met elkaar willen spreken over de zaken die geleid hebben tot het kerkelijk naast elkaar voortleven.

Een lid van de Mannen Ver. van de Can. Ref. Church had zich nl. bereid verklaard een inleiding te houden over bovengenoemde oorzaken.

In het verklaren van de Vrijmaking in Nederland werd door hem o.a. Dr. Von Meyenfeldt geciteerd die in zijn boek "Kerkelijk vooruitzicht" over de oorzaken van de scheuring o.a. het volgende schrijft: "Hier werden particuliere theologische meningen tot kerkelijke uitspraken gepromoveerd. En dat bracht gewetens in het nauw. Dit was geen belijdenishandhaving, dit was zelfhandhaving van de theologie. En daarmee kan de kerk ten onder gaan".

Uit de discussies tijdens en na de vergadering bleek wel dat een verdere studie in het bijzonder van de Acta van de Chr. Ref. en van de Can. Ref. Churches wenselijk was. Allen waren het met een opmerking van Prof. K. Schilder eens: "Niet datgene wat vroeger is gebeurd is beslissend, maar onze houding van vandaag".

Onderschreven werden ook de woorden van Rev. VanDooren in Can. Ref. Mag. van 3 nov. 1956 waar deze schrijft: "Er is maar één manier waarop het goed komt. Niet gezellig bij elkaar hokken en de kerkelijke gedeeldheid maar laten voor wat het is, maar eerlijk en manmoedig en ronduit met elkaar gaan spreken over wat ons verdeelt, in alle bescheidenheid en eenvoud in zoekende liefde, in brandende liefde voor de Heiland. Daar moet ieder van ons, waar hij ook zit, vandaag nog mee beginnen".

Ook t.a.v. wat dezelfde auteur schrijft in het nummer van 10 sept. 1960: "Wij moeten allemaal in brand staan voor Zijn zaak, Zijn kerk. Wij moeten bereid zijn om, als Hij het eist, onszelf en alles van onszelf in de waagschaal te leggen. Ook zelfs "onze" kerk die wij zozeer liefhebben".

De wens werd ook uitgesproken om deze vergadering door meerdere te laten volgen. Omdat het vergaderseizoen bijna is afgelopen werd overeengekomen dat hiermede tot het najaar zal worden gewacht.

Intussen moeten wij elkaar, zij die staan in het ambt der gelovigen en zij die daarnaast staan in bijzonder ambt oproepen tot het wegdoen van alle barricaden en alle ergernissen die niet mogen bestaan in de ogen van God. Wij moeten dat blijven doen in het onwankelbaar geloof, dat zo en zo alleen, de ware geestelijke katholiciteit van 's Heren kerk kan worden geloofd, beleefd en gediend. Wij moeten dat blijven doen in een wereldsituatie, waarin de gedecimeerde kerk blijkbaar wordt opgeroepen tot de laatste apocalyptische strijd die voor alles een worsteling op leven en dood met de wereld zal zijn. Wij moeten dat blijven doen, luisterend naar onze Heer en Heiland Jezus Christus, Die Zijn kerk wil vergaderen, beschermen en onderhouden door het wegbreken van alle kerkmuren die Hijzelf niet gebouwd heeft.

Met dank voor de plaatsing,

A. Goossen,
21 Lawson Drive, Chatham, Ont.

Naschrift

Ieder zal begrijpen dat we aan bovenstaand artikel graag een plaats geven in Mannenpraat. Wie had kunnen denken dat het eerste artikel van Mr. Goosen in deze rubriek, over het gezamelijk vergaderen van de M.V.'s van de Can. Ref. Churches in Chatham nu ook werkelijk zulk een vergadering hebben gehad?
En dat als gevolg van deze vergadering de wens werd uitgesproken om deze ontmoetingsavonden in de herfst voort te zetten, is inderdaad verblijdend nieuws.

Dit geeft stellig de indruk dat deze eerste gecombineerde vergadering een goed geslaagde avond is geweest. Maar als ik dit alles nu eens rustig overdenk en vooral wat Mr. Goosen hierboven schrijft, moet het mij toch wel van het hart, of het wel de juiste en gewenste aanpak is om te gaan onderzoeken wat eigenlijk tot deze scheuring heeft geleid?

In mijn simpelheid dacht ik aanvankelijk dat het de bedoeling was om zo nu en dan eens met elkaar te vergaderen rondom het Woord van God en die ene en dezelfde belijdenis die wij beiden kennen en erkennen en tot een richtsnoer hebben voor ons geloofsleven.

Is het niet ten hoogste tijd dat wij elkaar weer gaan ontdekken; dat wij bij elkaar behoren; dat wij één zijn in het geloof in Christus, maar ook dat wij van elkaar afgegroeid zijn en elkaar ontwend zijn.

Wat zijn dan de vergaderingen van de M.V. en ook van de V.V. mooie gelegenheden om weer naar elkaar toe te groeien.

Daar is tenminste de gelegenheid en de mogelijkheid om de geestelijke band weer te beleven.

Als we de M.V.'s willen gebruiken om de oplossing van de moeilijkheden te willen vinden door met elkander te gaan spreken over *wat* of de oorzaken waren die tot de scheuring der kerk hebben geleid, nee, dat is beslist wedden op het verkeerde paard.

Naar de oorzaken zoeken dat is tegelijk zoeken naar de schuldkwestie en als men dan eindelijk op een punt komt, dan zou men kunnen zeggen, nu hier begonnen de moeilijkheden, wat moet er dan gebeuren? Gesteld dat het mogelijk is de geschiedenis zo uit te rafelen dat je bij het kardinale punt van de moeilijkheden terecht komt, dan zou ik nog niet weten wat men moest doen.

Eén van de beide partijen zal toch een zekere schuldbekentenis moeten afleggen en dan zal de mogelijkheid geschapen zijn om broederlijk en eensgezind opnieuw te beginnen.

Veel te mooi om waar te maken

Bovendien zijn verschillende personen van het begin van het conflict reeds overleden en Synode besluiten krijgen na verloop van zoveel jaren een heel andere kleur, wat natuurlijk grote interpretatie moeilijkheden geeft.

Laten we hopen dat ik veel te somber ben in mijn verwachting, hoewel ik het prachtig vind dat de M.V.'s met elkaar willen vergaderen om elkaar ook weer te zoeken en te hervinden.

We moeten elkaar de zonden vergeven dat één van beide gelijk wil hebben en dat is nog niet zo heel eenvoudig.

Is het niet mogelijk dat we met elkaar gaan vergaderen en dan onderwerpen bespreken waarover we het *wel* eens zijn?

In ieder geval we hopen hierover later meer te horen en Mannenpraat is bereid om het door te geven aan al de lezers.

S.

Inzendingen voor deze rubriek aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Als U dit jaar naar Holland gaat vliegen, kunt U tot $205.90 besparen

1. **Dit is het jaar om te reizen.** Verleden jaar zou het $552.80 hebben gekost om naar Holland te vliegen. Dit jaar, dank zij de nieuwe, lage K.L.M. tarieven, het 21-daagse Excursie Economie Klasse retour kost slechts $346.90, maakt het U mogelijk om $205.90 te besparen.
2. **21-Daagse Excursie Tarieven** zijn geldig nagenoeg het gehele jaar, met uitzondering van bepaalde spitsperioden. Deze nieuwe tarieven zijn beduidend lager dan de standaard voor- en naseizoentarieven. Om van dit tarief te profiteren moogt U niet uit Europa naar Canada vertrekken voor de 14e dag volgende op de dag van vertrek uit Canada doch U dient in Canada terug te zijn op of voor de 21ste dag volgende op de dag van vertrek uit Canada.
3. **In het bijzonder als U in Westelijk Canada woonachtig bent,** kunt U met een combinatie van een goedkoop spoor- en luchtvaartbiljet sparen. In plaats van naar Montreal te vliegen voor Uw K.L.M. verbinding naar Europa, kunt U een trein naar Montreal nemen met grotere besparing. Het Reisbureau of K.L.M.-kantoor zal U tegelijkertijd met de luchtvaartbiljetten Uw spoorkaartjes verstrekken.
4. **Toegestane Bagage.** Terwijl 66 pond persoonlijke bagage voor Eerste Klasse Passagiers en 44 pond voor Economie Passagiers vrij wordt vervoerd, kan aanvullende bagage tegen economische tarieven worden vervoerd. Deze bagage boven het vrijgestelde gewicht reist als niet vergezelde bagage tegen lage vrachtprijzen en komt op de bestemming aan met de eerste beschikbare vlucht.
5. **K.L.M.'s Veelzijdig Plan voor Reisonderbreking** stelt U in de gelegenheid om vele extra steden te bezoeken zonder extra vliegkosten. Het Reisbureau kan U dit plan in bijzonderheden uitleggen.
6. **Vlieg-Nu-Betaal-Later.** K.L.M.'s Vlieg-Nu-Betaal-Later Plan veroorlooft U nu te vliegen tegen een lage eerste termijn en geeft U vele maanden de tijd om het resterende te voldoen. Het kan behalve voor Uw retourbiljet ook worden gebruikt voor alles inbegrepen rondreizen en hotels. De eerste termijn is slechts 10%.
7. **Waarom U per KLM moet vliegen.** KLM heeft er langer over gedaan dan enige andere luchtvaartlijn om haar betrouwbaarheid te volmaken — 44 jaar. KLM service, zowel op de grond als in de lucht, is ongeëvenaard overal ter wereld. Om een voorbeeld te noemen: De KLM kan ervoor zorgen dat Uw bloedverwanten in Europa naar Canada vliegen op Uw kosten. U betaalt de passage hier en de KLM verstrekt de biljetten overzees. KLM's veeltalig personeel zowel op de luchthaven als op het vliegtuig besteedt bijzondere aandacht aan bejaarde mensen.
8. **KLM's intercontinentale DC-8 straalvliegtuigen** vliegen 6 maal per week van Montreal naar Amsterdam gedurende het spits zomer seizoen.
9. **Bezoekt het Reisbureau.** Elke inlichting die U in verband met reispapieren nodig hebt of bijzonderheden over vervoersmogelijkheden naar en van de luchthavens in Canada zowel als in Europa, hotellogies en besprekingen, valuta en vliegaansluitingen kunnen op het Reisbureau worden verkregen. Het is deskundig. Men is ten alle tijde bereid om U op elke mogelijke wijze behulpzaam te zijn waar dat mogelijk is. Gaat het spoedig bezoeken.

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

When in the ORILLIA Area . . . .
plan to sleep at the

Belair Motel

- Modern rooms
- Four-piece bath
- Wall-to-wall broadloom
- T.V.

Your hosts: HENNY & BILL VAN DYK
Highway 11, R.R. 3, 2 miles north of Orillia. Phone 325-2334

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(39)

Eerst is hij wel wat ondersteboven van haar optreden. Zijn adviseurs in het dorp hadden haar getekend als een eenvoudige, wat stroeve, boerse vrouw, die met een schuit weet om te gaan als een normale vrouw met een stofdoek. En nu treft hij haar hier in dat nieuwe huisje, met de hele inrichting navenant en met een bewegelijkheid waar hij versteld van staat.

Het duurt maar even. Dan glimlacht hij superieur. Dit slag kent hij: ze hebben van hun vrienden zo het één en ander afgekeken; rijden eens een dagje mee naar de grote stad, dineren in eerste klas gelegenheden en enfin ... je moet je daar niet te veel in verdiepen, anders zou je opstappen zonder er één woord aan te besteden.

"Ik hoorde, dat u hier woonde," begint hij onnozel.

Ja, ze woont hier. Al jaren. Haar vader woonde hier en nu is zij hier ook maar blijven zitten.

"Wat achteraf," kwezelt hij verder.

Zeker-zeker, ze woont wat achteraf. Maar ze komt nog wel eens zo hier en daar.

Hij knikt en glimlacht, wel wat stroef, maar het gaat. Hij heeft zich er op voorbereid, dat hij geen ...eh... ongeschonden bruid zou krijgen.

"U zou ook wel liever in de stad gewoond hebben, stel ik me zo voor."

Terrein verkennen, nemen ze dat. Daar hoeft ze maar "ja" op te zeggen en het scheelt hem een half uur. Maar hij moet nog even wachten, dat maakt de strijd des te aangenamer.

"Nee, ik zou hier nooit vandaan willen."

Kijk, kijk! zijn mond valt van verbazing open, juist nu hij van plan was om te zeggen, dat het best te begrijpen was, dat ze het ook te eenzaam vond. Maar hij is wél zakelijk, want nu kijken zijn ogen opnieuw de kamer rond. Hij bekijkt haar woning nu met ándere ogen, om zo te zeggen. De mogelijkheid om hier te wonen dient overwogen.

"Het is wel een gezellig huis ... nog wel nieuw en rijkelijk groot voor een vrouw alleen ... hoewel ..."

"Ik ben niet altijd alleen," tart ze.

Aardig, zoals hij nu kleurt. Zijn voet beweegt zenuwachtig en zijn vingers trommelen de "Alte Kameraden". Of tóch de bruidsmars?

Gemakshalve negeert hij haar opmerking; doet in ieder geval alsof hij niet begrijpt waarop ze zinspeelt.

"Ik ontvang ook wel eens mensen op mijn kamers," erkent hij, "maar je blijft toch alleen, als je geen ... geen blijvende aanspraak hebt."

Ze knikt meelevend. Als ze nu stil is, zal er nog wel meer loskomen.

"Meestal merk je daar niet zoveel van," kweelt hij argeloos, "je hebt zo je ambtelijke bezigheden, waar je je toch met hart en ziel aan geven wilt, want er is zóvéél nood ..."

O, hij houdt pauze. Ze moet nu beslist ráden naar de aard van die ambtelijke bezigheden.

"U bent ambtenaar begrijp ik?"

"Nee! O nee! Ik zinspeelde op mijn kerkelijk ambt: ik ben namelijk diaken."

Och ja, dat klopte wel ongeveer, maar naar zo iets raad je expres niet regelrecht. Het is aardiger om het hem zelf te laten zeggen. Toch trekt ze haar wenkbrauwen op. Aha, diaken!

Tactisch buit hij zijn zegepraal uit: "Ik hoorde dat uw zaken goed gaan. Het is wel een hele onderneming, om als vrouw zo iets op te zetten ..."

"Voort te zetten ..." verbetert ze.

"Ach ja, juist ... Uw vader was ook potten ... eh ... potten ..."

"Pottenschipper."

Dan zwijgt hij even. Hij moet het verwerken, dat ze achter dat óók "Pottenschipper" invulde.

"En dat loopt goed?" gaat hij halsstarrig verder.

"Och ja, dat gaat wel ..." plaagt ze en ze kijkt nu zelf terloops de kamer rond. Door een beetje rond te kijken, kan hij zichzelf een beeld vormen van haar welvaart: er staat een juweeltje van een radiotoestel; gezellig, zeker niet goedkoop meubilair en een haard, die zo weggelopen kon zijn uit de rijkste woning, waarin hij tot dusver zijn opwachting maakte.

Mie verhoogt het effect door de radio aan te zetten. Wat gezellige muziek doet geen kwaad bij dit werk. Dat is goed gezien ... toe maar!

"Ik hoorde, dat u nog steeds niet ... niet getrouwd was."

Daar hoort een licht gebogen hoofd van het meisje bij ... Zo genoeg?

"Nee," erkent ze zacht.

"Het zou zo gezellig zijn om hier samen te wonen. Met een beetje overleg moet het toch wel mogelijk zijn, om van dat pottenzaakje samen te eten," oppert hij.

Verrast kijkt ze op. Intussen bedenkt ze, hoe makkelijk het voor haar moet zijn om nu binnen veertien dagen getrouwd te zijn. Die gedachte heeft dezelfde uitwerking als zijn laatste opmerking: het is grof, véél te grof.

Maar ze zégt dat niet. Nu nog niet. Haar herinnering gaat terug naar die eerste dag van haar handel. Toen was ze bijna bezweken voor de brutaliteit van de man; voor zijn ogen en voor zijn haast. Het geeft haar een zoet gevoel van bevredigde wraaklust, dat ze nu als de meerdere tegenover een vertegenwoordiger van dat geslacht zit. Ze zal hem goed laten voelen, dat er dingen zijn die te ver gaan; dat je een vrouw niet zo maar kunt beledigen. Daarom drijft ze van haar kant de zaak op de spits. Zij is ditmaal zélf de kat en deze man de muis. Het belachelijke is alleen, dat hij denkt dat het andersom is.

"O, dat zou zeker kunnen," antwoordt ze spontaan. "U heeft toch een flinke erfenis ontvangen, bij het overlijden van uw Vader? ...? Me dunkt ... alles bij elkaar ..."

Snel trekt er een wolk over zijn gezicht. Ze is koopvrouw, ze wéét wat dat betekent: hij zit op zwart zaad. Van die erfenis is in ieder geval niets meer over. Hij draait op zijn stoel ... slikt ...

"Dat is te zeggen ..." begint hij. Maar dan verheldert zijn gezicht opeens en hij gaat opgeruimd verder: "Vader heeft ons een bescheiden som nagelaten, maar als u wist, hóe groot de nood in de grote steden is ... Je komt daar als ambtsdrager telkens weer mee in nauw contact en ... 't ja, dan doe je wel eens meer dan je privé kunt verantwoorden. Zodoende is het kapitaaltje geslonken tot een bescheiden bedragje ..."

Hij overtreft zelfs nog haar stoutste verwachtingen. Hoe hij zijn geld verspeeld heeft kan haar geen cent schelen, maar niet op díe manier die hij haar wil laten denken. Dat is méér dan erg!

"Ik zou echter mijn hele persoonlijkheid in de schaal kunnen werpen en ..." Hij lacht bescheiden. Ze mag daar zelf verder van denken wat ze wil: zijn persoonlijkheid schijnt een niet gering kapitaal te vertegenworodigen.

Langzaam, nadenkend knikt ze. Ja-ja ... Dan veert haar hoofd op. Hij is eerlijk geweest; zij wil zijn vertrouwen met gelijke munt belonen.

"Ik heb daar nog niet over gedacht," erkent ze. "Maar voordat we verder gaan: U weet toch, dat ik ... eh ... dat ... U heeft toch wel gehoord ... van mij?"

Daar heeft hij op gewacht. Haar morele schuld kan gedekt worden door zijn morele kapitaal; zijn zakelijke tekorten met haar geld. Dan staan ze gelijk, al moet ze goed begrijpen dat het hard is voor een man, om zich te binden in dit geval.

"Laten we daar niet dieper op ingaan," vindt hij. "Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Ik zal dankbaar zijn, wanneer ik u, óók daarin, tot een hand en een voet mag zijn."

Is hij te ver gegaan? Hoe komt nu plotseling die verandering over haar? Langzaam staat ze op uit haar stoel, statig zou je bijna zeggen. Er is zo'n dreiging is haar houding, zo'n vernietigend vuur in haar blauwe ogen, dat hij van de weeromstuit overeind vliegt.

Scherp is haar stem, wanneer ze zakelijk vaststelt: "Meneer Rikker, wij kunnen vandaag niet tot zaken komen. Ik kan me niet inlaten met mannen die een vrouw wensen te trouwen om haar geld, ongeacht het feit, dat ze menen, dat die vrouw een slechte reputatie heeft. Sterker: ongeacht het feit, dat u meent, dat die slechte naam verdiend is!"

Ze is nu heel bleek en haar ogen branden fel in haar wit gezicht. Van kind of aan is de verhouding man-vrouw haar boven alles heilig geweest; en nu komt daar een kerel — die zó verzot is op geld, dat hij eerst bijna vecht om de erfenis van zijn Vader en daarna bereid blijkt een vrouw te trouwen, waar hij liefde noch respect voor voelt — haar in haar eigen huis beledigen. En deze man is diaken! Ambtsdrager!

Verontwaardigd heft ze haar hand in de richting van de deur en ze ziet hem aan. Zijn mond probeert nog woorden te vormen, maar hij kan niet. In de verste verte heeft hij niet kunnen vermoeden, dat in deze gevallen vrouw zo'n opstandige geest zou wonen. Zielig in elkaar gedoken, kijkt hij naar haar, als een hond die slaag zal krijgen.

En dan is ze even plotseling weer kalm. Haar hand valt slap langs haar neer en ze zegt mat: "Ga nog even zitten, want zo mag ik u niet laten gaan."

Hij doet wat ze zegt, maar nu zit daar een ander mens. Niet meer achterover geleund in zijn stoel, maar met zijn knieën stijf tegen elkaar op het randje.

En tegenover hem zit niet meer de vrouw die mannen doorziet, omdat ze ze heeft leren beschouwen als klanten. Mie is op éénmaal doordrongen van haar plicht als christin. Ze heeft ééns een man van zich afgeslingerd, omdat hij kwaad deed, hoewel ze van hem hield. Van deze man zal ze nooit houden, maar wanneer ze hem wegstuurt moet ze tegelijk met het christendom breken. Heeft ze tijdens het gesprek met dominee De Wet niet de overtuiging opgedaan, dat je christen bent om je eigen ziel te redden, maar dat je daarbij je medechristenen moet helpen om óók christen te zijn?

"Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven ..."

Dat zuivert haar gedachten. Het stelt haar op één lijn met de man die tegenover haar zit. Ook met de man die de oorzaak is van het gebroken testje, waarnaar ze terloops kijkt.

"Ik zal u zeggen waarin uw fout ligt," zegt ze rustig.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we are very happy to announce the birth of our daughter

MARGO JACQUELINE

John and Nell De Boer

A sister for Anthony Paul

May 23rd, 1964.

Willowdale, Ont.

With gratitude unto the Lord, Who entrusted a child into our care, we announce with gladness the arrival of our chosen daughter,

ANN KATHLEEN

born Dec. 30, 1963

Mr. and Mrs. W. Buma

May 27, 1964.

R.R. 4, Bowmanville, Ont.

Op 11 mei 1964 overleed onze lieve schoondochter, schoonzuster en tante

TRIJNTJE VELD,
geboren LINDE,

op de leeftijd van 34 jaar.

Moge de Heere ons sterken om dit verlies te kunnen dragen.

A. Veld.
J. Veld—de Jonge.
P. Bruins.
G. Bruins—Veld.

Moorefield, R.R. 3, Ont.

Na een langdurig, geduldig gedragen lijden, nam God tot Zich in Zijn eeuwige heerlijkheid, onze vader en grootvader

ANNE METSKES
ELGERSMA,

echtgenoot van J. Boomsma,

eerder wedn. van A. Bouma, op de leeftijd van 78 jaar.

Hij is verlost, God heeft hem welgedaan.

Wyckel, Fr., Ned.

G. Elgersma,
Jubbega, Fr.
J. Jellema—Elgersma.
B. Jellema,
Scharnegoutum, Fr.
T. Kramer—Elgersma.
J. Kramer,
Jarvis, Ont.
H. Lootsma—
Elgersma.
A. Lootsma,
Hannon, Ont.
S. Vanderbij—
Elgersma.
Y. Vanderbij,
Ancaster, Ont.
M. Elgersma,
Nw. Loosdrecht, Holl.
B. J. Elgersma—
Hoogenboom.
P. Elgersma,
Hengelo, Ov.

en kleinkinderen.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

G. Broos
REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

In Zijn gunst heeft God onze ouders

GERRIT JAN HEERSINK
en
GEERTRUIDA HEERSINK—
GEURKINK

de rijke zegen gegeven van een 50-jarig huwelijksleven.

Gezang 28

Hun dankbare kinderen:

Aalten:
Jan en Grada
Jo en Frits
Derk en Clarie
Kimberley, Z.-Afrika:
Henk en Annie
Clinton, Ont.:
Gerrit en Iefke
Toronto, Ont.:
Truus
en kleinkinderen.

Aalten, Huize "Beth-San"
Ludgerstraat

18 juni 1964.

On June the fifth, 1964 and if the Lord tarry, our beloved parents

PETER P. VANDER PLOEG
and
WIETSKE VANDER PLOEG—
BRAAM

will look back on 45 years of married life. They hope to celebrate the day with their children and grandchildren.

Mrs. Peter Vander Ploeg
Delfzijl, Holland
Mrs. M. Vriesinga—
Vander Ploeg
John Vriesinga
Sarnia, Ont.
Mr. Bert Vander Ploeg
Mrs. L. Vander Ploeg—
Croeze
Komoka, Ont.
Miss B. Vander Ploeg
Kampen, Holland
Mr. Ralph Vander Ploeg
Mrs. C. Vander Ploeg—
Vander Elst
Komoka, Ont.
Mrs. S. Vander Veen—
Vander Ploeg
Mr. R. Vander Veen
Hilversum, Holland
Mr. Wm. Vander Ploeg
Mrs. J. Vander Ploeg—
Bax
London, Ont.
Mr. Fred Vander Ploeg
Komoka, Ont.
Mr. Paul Vander Ploeg
Mrs. M. Vander Ploeg—
Venhuizen
Komoka, Ont.
and 18 grandchildren.

What shall we render unto the Lord for all His benefits toward us? We will offer the sacrifice of thanksgiving and call upon the name of the Lord.

We know that many would like to share our joy, but due to reasons of health there will be no reception.

Komoka, Ont.

With gratitude to the Lord we hope to celebrate on June 6, 1964 the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

BERT PEGELS
and
ADRIANA MARIA PEGELS—
DEN OTTER

That our heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come is the prayerful wish of their thankful children and grandchildren.

Kingsville, Ont.:
Leo Pegels
Lafayette, Ind.:
Carl and Joyce Pegels
Janice
Wainfleet, Ont.:
Andy and Jenny Pegels
Bert, Diane, Ronald
Ottawa, Ont.:
Harry and Audrey Hiemstra
Robert

R.R. 1, Kingsville, Ontario.

BUSINESS OPPORTUNITY

Janitorial Service for Sale, truck and equipment, an excellent opportunity for anyone with ambition to go ahead. No limit. Located in South Western Ontario. A very good income. Owner has other interest. For further information write to no. 1731, c/o Calvinist Contact, Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord our dear parents

ADRIAAN JOOSSE
and
CATHARINA JOOSSE—
BARENTSEN

celebrated their 30th wedding anniversary on June 1, 1964.

We hope and pray that God will bless and spare them for many more years to come.

Their thankful children:

Elly and Hank Visser
Betty and John Hazelhoff
Len and Anne (eng.)
Andy
John
Lena
Brian
Cathy
Leah
Henry
Wilma
and 5 grandchildren.

1991 Churchill Rd.,
Sarnia, Ont.

On Sunday, June 7, 1964 we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

SIMON OOSTERHOF
and
TRIJNTJE OOSTERHOF—
DEKENS

It is our prayer that God will bless and spare them many more years.

Their thankful children:

John and Martha
Joe
Cornelius
Aafke
Eiko
Hilda
Peter
Lorette
Simone

R.R. 2, Grand Valley, Ont.

With thanks to the Lord we hope to celebrate, on June 8, 1964, the 25th wedding anniversary of our beloved parents

SYBRAND KOOLE
and
WLLEMPJE KOOLE—
VAN DER HAM

That our heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come, is the prayerful wish of their thankful children.

Joe
Jani
John
Cor
Dora
Margaret

R.R. 1, Shanty Bay, Ont.

With thanks to the Lord we hope to celebrate on June 10, 1964 the 25th wedding anniversary of our beloved parents

SIPPE HIBMA
and
FRANCES HIBMA—DAM

That our heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come, is the prayerful wish of their thankful children.

Richard and Shirley
Debbie and Bobbie
John and Marilyn
Donald
Frank
Dick

173 Queen St. N.
Simcoe, Ont.

Reception in the Jr. Farmers Building on June the 13th, at 8 P.M.

With thanks to the Lord, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents on June 21st, 1964.

WERNART VAN DEVENTER
JOHANNA VAN DEVENTER—
SNELLINK

That our Lord may continue to spare them is the wish of their grateful children.

Wern and Gerda van Deventer,
Port Alberni, B.C.
Ria
Wilma
Johanna

1225 Rudlin Street,
Victoria, B.C.

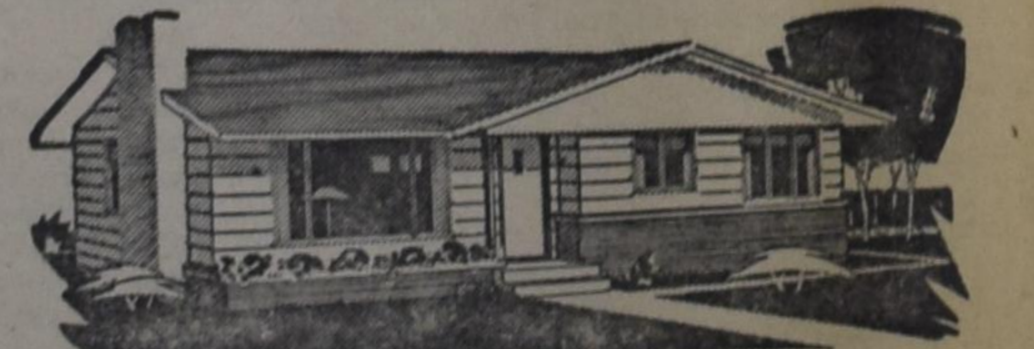

FOR COMPLETE SATISFACTION

When Buying or Selling Real Estate

CONTACT:

John Voortman
REALTOR

588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

---

130 Acre Dairy Farm

5-kamer huis. Grote barn, machineschuur. Holstein en Guernsey vee. Bulkcooler. Alle nodige machinerie, baler, tractor. Melkcontract met goede dairy. Ligging aan Highway. 5 mijl van christelijke school en kerk. Vraagprijs: $ 29,000.00. Down $ 6,000.00.

GOED HUIS

3 slaapkamers, grote voorkamer, keuken, kelder, olieverwarming. Barton St. in Fruitland. Vraagprijs $ 12,500.00. Down $ 1,500.00. De rest één hypotheek. Aflossing te regelen.

Jack Bijlsma
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

ARE YOU ABLE TO SELL FURNITURE?

We may be looking for you

We are a quality furniture showroom in Metro Toronto, in need of a salesman or lady. Must be fully experienced and have knowledge of interior decorating.

Reply giving age, qualifications, present employment, and expected remuneration. BOX 1733, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ATTENTION:

Excellent chance to earn extra income. Sell part-time: This product everyone needs. Sell for Christian organization. Choose own time-place-method. Excellent bonus system. Why not inquire - You can only gain. Write to Box 1730, c/o Calvinist Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

FARMER

with full experience who sold his farm in Man. wants to work for farmer in good dairy district in Southern Ontario. Intends to buy later on. Leters to no. 1732, c/o Calvinist Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale:
WELDING AND AUTOMOTIVE REPAIR SHOP

a good business in an excellent location. May be bought with or without tools and equipment. Priced to sell, terms. Contact G. Driesman, Box 254, Dresden, Ont.

For rent:
REAL GOOD DAIRY FARM

Milk contract. 200 Acres with or without stock and implements. Box 1734, c/o Calvinist Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Gevraagd in moederloos gezin met 5 kleine kinderen, aan farm, een

NETTE HUISHOUDSTER

Chr. Ref. Ch. Wie dit op zich wil nemen, wordt verzocht te schrijven aan: B. Veld, R.R. 3, Moorefield, Ont.

Gevraagd: per 1 juli a.s.

GEZINSVERZORGSTER

Chr. Ref. Church "Family Help", St. Catharines, Ont. Brieven met inlichtingen aan Mrs. A. van Egmond, R.R. 2, Niagara-on-the-Lake, Ontario.

A DUTCH BOY, 16,

would like to work on a farm in Ontario during the summer holidays. Please write to no. 1736, c/o Calvinist Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

TE KOOP:

Wegens ziekte van de eigenaar, een

150 ACRE FARM

met 60 stuks Jerseys, stamboek, en machinerie, en een 1385 pond melkcontract per dag.

Deze farm is gelegen aan de Highway, een halve mijl van de steeds groter wordende industriestad Stratford.

Het land is vlak, zelf drainage en alles bewerkbaar, ruim voldoende water met een "pond" aan de achterkant van de farm.

De barn en andere gebouwen zijn in uitstekende conditie en een 10 room geel stenen huis, van alle gemakken voorzien.

De machinerie bestaat uit: Combine, baler, 3 diesel tractors, 3 ploegen, discs, cornplanter, mover, cultivator, zwadder met hay conditioner, enz.

Verder de oogst bestaande uit 55 acres oats, 14 acres silo corn, het andere is grasland.

Dit is een van de beste farms ooit te koop aangeboden bij ons. De vraagprijs is $ 75.000, met $ 25.000 down. Er is ook gelegenheid om een naast liggende 150 acre farm te kopen voor $ 35.000. De eigenaar is genegen om de eerste hypotheek te houden voor een redelijke rentevoet.

Voor verdere inlichtingen
schrijf of bel

Mrs. J. WYBENGA
Box 73. Tel. 423-6406
BEACHVILLE, ONT.

Vertegenwoordigt
J.A. Willoughby & Sons Ltd., Realtors.

ATTENTION

If you are looking for Dairy, Beef or Fruit Farms, Houses or Businesses in Niagara Peninsula, Call Paul Hatorp, MU 4-6328, Reg. W. Hopkins, Realtor, 100 James St., St. Catharines, Ont.

Quality Bakery invites applications for the position of

BAKER, DRIVER-SALESMAN, AND AN APPRENTICE

Please write or call: Quality Bakery, Box 35, Smithville, Ontario. Tel. 957-3351.

Permanent position for

EXPERIENCED GROWER

able to take charge of new plastic greenhouse range for growing tomatoes. Large new 3 bedroom apt. supplied. Give reference and salary expected. Apply in writing to: Sunnyvale Gardens Ltd., R.R. 2, Milton, Ont.

---

25 ACRE FARM

Good 6 room house, large barn, hen house, implement shed. On paved road, 2 miles to Reformed Church. Between Welland and Port Colborne. Asking $ 14,000 with $ 3,000 down, balance one 6% mortgage. Will trade for house in same area.

GEO. DUGAN
Realtor
18 KING ST. WELLAND, ONT.
Days RE 2-7517
Evenings RE 2-1536

Een pracht kans !

Heeft U verstand van landbouwmachines en bent U ook een goede monteur, dan heb ik een prachtige zaak in Jarvis voor U. Vijfendertig jaar dezelfde eigenaar.

Enkele gegevens: Een grote "showroom" waar auto's en machines kunnen worden geplaatst. De werkplaats is ruim met een "hoist", werkbanken en alle benodigde gereedschappen, kantoor, W.C.'s, en een grote bergplaats voor onderdelen (onderdelen kunnen worden overgenomen). Ook een Studebaker "daelership", en benzine pomp.

Er is genoeg ruimte voor uitbreiding. Twee monteurs zijn hier al 14 jaar werkzaam en zijn genegen te blijven. Koopprijs: $ 30,000 met ongeveer $ 7,000 down.

Wilt U meer weten? Stelt U dan in verbinding met:

TOM REITSMA, Rep.
KRONAS REAL ESTATE
662 Fennell Avenue East
HAMILTON, ONTARIO
Tel.: FU 3-2133

KAMER GEZOCHT

in Aldershot/Burlington voor alleenstaand meisje. Tel. Burlington 637-3461.

CHR. REF. BOY

16 years old, desires to work on a farm, commencing June 16 until the end of Aug. I live around Chatham, and preferably look for a job in Southern Ontario. Write to Box 1735, c/o Calvinist Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

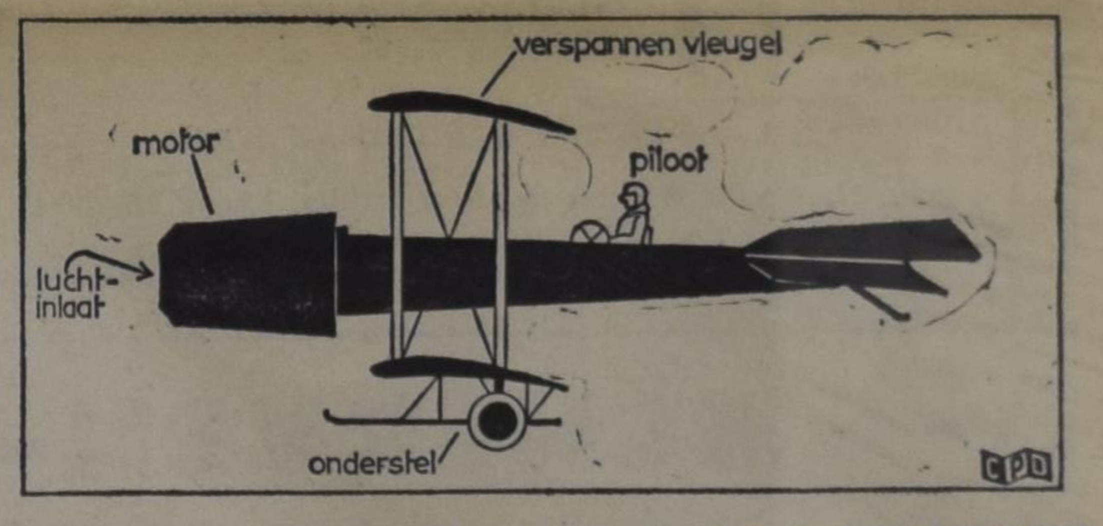

STRAALVLIEGTUIG VAN GROOTVADER

Het principe van het straalvliegtuig is niet zo erg modern. Reeds in 1910 bouwde de Fransman Coanda een 'straalvliegtuig' dat een snelheid van 180 km. per uur behaalde. Het toestel bezat een ingebouwde 'turbinemotor'. Deze motor zoog van voren lucht in en blies deze lucht van achteren weer uit. Het vliegtuig had een kromgebogen en verspannen vleugel en een primitief en licht geconstrueerd onderstel. De romp was gesloten maar de piloot zat vrij in de open lucht met aan de zijkant van de romp het stuurwiel.

Gezien de hoge kosten en de onbetrouwbaarheid van het geheel beleefde dit toestel een roemloze dood. Het duurde tot in onze dagen voor het straalvliegtuig levensvatbaar bleek.

BUSINESS MINDED?

Here is one of the foremost Grocery and Drygoods retail business with Ultra Modern Living Quarters, located in one of the fastest expanding Country Villages of the Niagara Peninsula.

Grocery store is leased at $ 2,100.— yearly plus increase of taxes, Drygoods store is operated by owner, doing a gross turnover of about $ 50,000.— last year and business is steadily increasing yearly.

There is a total retail space of about 8,000 Sq. Ft., approximately $ 15,000.— worth of new fixtures in drygoods store, over $ 30,000.— worth of stock.

The Ultra Modern Bungalow has a beautiful finished basement as well, truly a most lucrative business offering tremendous potential for business minded people and owner will assist new owner if required.

THE PRICE OF $ 85,000.— includes Home, Store Buildings, Fixtures and established business, existing merchandise is optional at 2/3rds of retail value.

A fair downpayment may be arranged and vendor will hold the first mortgage at reasonable terms.

Further details for bona fide parties only, exclusive by Medard Verdegem Realtor.

7 ACRES FRUITLAND

With 8,200 Sq. Ft. of Greenhouses, growing tomatoes, new barn, all machinery and 9 room 2 family home with all conveniences, located near Boom Town St. Catharines, price only $ 31,000.00 with $ 6,000.00 down, one mortgage to vendor at 6%.

MEDARD **Verdegem** REALTOR

3 Benson Drive ST. CATHARINES, ONT. Ph. 934-2548

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Langley, B.C., J. Zantingh te Bloomfield, Ont., die voor dit beroep heeft bedankt.

te Port Arthur, Ont., C. W. Tuininga te Ladner, B.C.

CONFERENTIE AMBTSDRAGERS CHR. REF. CHURCH IN CLASSIS TORONTO

Op 27 juni a.s. zal er een conferentie voor ouderlingen en diakenen worden gehouden in het Midhurst Park te Barrie, Ont.

Rev. J. Vriend van Simcoe, Ont., zal spreken over het onderwerp: "The office bearer in the world today". Kosten $1.00 per persoon (voor lunch).

Nadere inlichtingen zijn te verkrijgen bij de secretaris, Mr. R. Nanninga, 65 Goulding Ave., Willowdale, Ont.

DE GENERALE SYNODE VAN DE ZUIDELIJKE PRESBYTERIANEN IN AMERIKA

De Zuidelijke Presbyterianen in Amerika zijn tot dusver steeds meer rechtzinnig geweest dan de Noordelijke zusterkerk. Dit is de oorzaak geweest dat tot dusver in de Zuidelijke kerk de voorstellen tot vereniging met de Noordelijke kerk (de United Presbyterian Church) niet het vereiste aantal stemmen konden behalen, dat nodig was om tot vereniging over te gaan.

De vrijzinnige invloeden worden echter ook in deze kerk steeds sterker. Zo zegt de *New York Times* van de 104de Generale Synode in een speciaal verslag: "De 104de Generale Synode van de Zuidelijke Presbyteriaanse Kerk, die algemeen beschouwd wordt als de meest vrijzinnige in de geschiedenis van de denominatie, gaf haar definitieve goedkeuring aan het openstellen van het predik-ambt voor vrouwen".

De *New York Times* merkt verder op: "De denominatie, welke in het algemeen conservatieve standpunt in de theologie en in sociale vraagstukken gedurende het laatste tiental jaren wat gemakkelijker geworden is, had vastgehouden aan het onveranderlijk gezag van de Schrift. Het standpunt dat nu blijkbaar door de meerderheid werd aanvaard was dat wat naar voren werd gebracht door Dr. Albert J. Kissling, van Jacksonville, Fla., die zei: 'De Bijbel spreekt goddelijke waarheid, maar voor zijn eigen tijd' ".

Als een symptoom van een verdere ontwikkeling in vrijzinnige richting moet ook gezien worden de verkiezing van Dr. Felix Bayard Gear, van Decatur, Ga., tot voorzitter van de Synode. Dr. Gear is professor in de systematische theologie aan Columbia Theological Seminary in Decatur. Hij wordt door verschillende waarnemers als een van de meest vrijzinnige figuren in de Zuidelijke Presbyteriaanse Kerk beschouwd.

Er waren bij de Synode voorstellen ingediend door vijf verschillende classes, die voorstelden dat de kerk zich zou terugtrekken uit de Nationale Raad van Kerken in Amerika, omdat deze Raad heeft samengewerkt in "twijfelachtige bewegingen, die zich bezig houden met polemische zaken" zoals de Nationale Associatie voor de bevordering van Gekleurde Mensen en het Congres voor Rassen Gelijkheid. Deze voorstellen werden alle verworpen.

Holland Marsh Christian School requires a

QUALIFIED TEACHER

for grade 5 and 6 for the 1964/65 schoolyear. Address all inquiries and applications to: Mr. R. W. Van Dyke, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Duncan Christian School Association is in need of a

TEACHER

for the lower or intermediate grades of its new three-room school. Please reply stating qualifications and experience (if any) to the principal, Miss A. Bultsma, Box 1393, Duncan, B.C.

The Canadian Christian School is in need of a

TEACHER

to fill the vacancy of grade 3 and 4. Please send all correspondence, stating experience etc. to the secr. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs two more

TEACHERS

for its 9-room school. (For grades 1 and 2, and grade 7.) Applications to be sent to: Mr. H. K. Bergsma, Principal, R.R. # 1, Wellandport, Ontario.

JARVIS CHR. SCHOOL

The Canadian Christian School of Jarvis is in need of

QUALIFIED TEACHERS

for the schoolyear 1964-1965. Seven room school; one grade per teacher with a Canadian qualified principal. A new addition is planned before Sept. 1st. Our school will qualify as a training school for teachers with an interim teacher's certificate. Please send your applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont.

The Clinton Christian School is still in need of

TEACHERS

for grades 1 and 2, and grades 3 and 4, for the 1964-1965 school year. Applications stating qualifications to be sent to: Mr. K. Vanden Heuvel, R.R. # 2, Goderich, Ontario.

Thunder Bay Christian School, Fort William, Ont.
One opening left for a

TEACHER

for the middle grades for the school year 1964-1965. Letters of application and/or information to be sent to the secretary, Mr. T. Bakker, Hymers, Ont. Qualified teacher is preferred.

Immanuel Christian School of Lethbridge, Alberta requires the services of a

TEACHER

for Grades one and two, approximately 30 pupils. Our salary schedule offers a basic of $4100 for an A.B. with generous allowance for experience. For further information write the principal, Mr. John Nieboer, 119 - 12th Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

Vancouver Christian School Association needs a

TEACHER

for grades five and six in the Calvin School for the 1964/65 school term. Applications may be sent to Mr. G. W. J. Ensing, 7415 Kingsway, Burnaby, 3, B.C.

Drayton Calvin Christian School will be in need of a

TEACHER

for grade one by September 1. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. # 2, Drayton, Ont.

The EMMANUEL SCHOOL OF OSHAWA will be in need of

A FIFTH TEACHER

(for lower grades)
for the next school year.

Nice school, beautiful district, booming community. Two Chr. Ref. Churches.

Please send your application to the principal:
Mr. Wm. R. Rang,
R.R. # 3,
Oshawa, Ontario.

ARABIEREN HELPEN ENGELSE PANTSERWAGEN EEN HANDJE

Arabieren, die in het Radfan-gebergte bezig waren met het aanleggen van een weg, helpen hier een pantserwagen van de Engelse "Royal Engineers" de helling van een slechte bergweg opduwen in de buurt van Thumeir, Aden. De Engelsen opereren in dit gebied tegen de opstandige stammen, die steun uit Jemen zouden ontvangen.

Tender Notice

The Chairman of the Building Committee of the Brampton Christian School invites general contractors to submit tenders for

a one classroom addition to their school building.

Plans and specifications prepared by Mr. H. Mastenbroek, Architectural Designer, are available from Monday, June 8, 1964.

Requests for plans shall be made by phone CH 4-9184 Toronto. Forward tenders in a sealed envelope to the Chairman of the Building Committee, Brampton Christian School, % H. Mastenbroek, Box 6, Rexdale, Ont.

Tender closes on Monday, June 22, 1964 at 4 o'clock p.m. Lowest or any tender not necessarily accepted.

Deposit for plans and specifications $ 25.00 by certified cheque.

H. MASTENBROEK,
Toronto.

Canada Netherlands Council

PIETER PEL
Memorial Bursary

The annual bursary awarded by the Canada Netherlands Council will henceforth be given in memory of Mr. Pieter Pel, past Consul of the Netherlands in Toronto and one of the Founding Members of the Canada Netherlands Council, to a student of Dutch origin, entering University, who is the winner of an essay contest about:

"THE IMPACT ON CANADA OF IMMIGRATION FROM THE NETHERLANDS".

The essay must not be less than 400 words and not more than 1,000 words, in the English language, and should be accompanied by a completed application form.

Candidates must be either born in the Netherlands or their parents should have been born there. They should be residents of Ontario and have successfully completed grade XIII in 1963 or 1964, with an average on nine papers of at least 65%.

A Committee will be formed by the Canada Netherlands Council to select the winner.

Application forms may be obtained from the Canada Netherlands Council before 25 July 1964 and all applications must have been received by the Council before 25 August 1964.

May, 1964.

Lt. Gen. G. G. SIMONDS, President.
W. G. POOLMAN, Secretary-Treasurer.

Suite 1103,
330 Bay Street,
Toronto 1, Ontario.

WIJ HEBBEN NOG PLAATS op een

21-daags retour naar Holland

in juli en augustus voor $ 346.90 Montreal—Amsterdam of $ 386.90 Toronto—Amsterdam, maar boek dan direkt want de meeste vluchten zijn vol.

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 Brant St.,
Burlington, Ont.
Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Pim. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

DAILY VACATION BIBLE SCHOOL

The Committee on Education of the Chr. Ref. Church has published first-class V.B.S. material:
Course # 1 "We Meet Jesus" # 2 "Living for Jesus".
Please don't wait till the last minute, but place your order now.
If you are not acquainted with the material, send for an Inspection Kit ($4.95).

ANTON LAMMERS, Christian Book Centre
36 LONGWOOD ROAD NORTH, HAMILTON, ONT. JA 2-1234

TEACHER (French or Guidance)

needed by

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Kindly send applications stating qualifications, majors and minors, references, and experience to Mrs. Bernice Schrotenboer, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

•

For all your BOOKS, RECORDS AND GIFTS

•

1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

HET IS 21 JUNI VÓÓR U HET WEET

21 Juni is Vaderdag

Een cadeau waar vader een jaar lang plezier van beleeft, is een abonnement op Calvinist-Contact.

Als U dadelijk het abonnement opgeeft, kan vader op Vaderdag al van zijn C.C. genieten.

Aan CALVINIST-CONTACT
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Zend een abonnement op C.C. naar Mr. ....

Adres: ....

Voor rekening van: ....

Betaling ($ 5.00) gaat hierbij in cash / cheque / money order.

Due to the fact that two of our staff members wish to further their education, Springdale Christian School will need

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the lower grades. Springdale is located only 25 miles from Metro Toronto. Please apply stating qualifications and experience to: Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ont.

The JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF STRATHROY will be in need of a

TEACHER

for grade 4, for the 1964-'65 school term.

Please send your application stating qualifications, and references to Mr. J. TAMMING Jr., 120 Metcalfe Street, Strathroy, Ontario.

For more detailed information write to the principal Mr. G. H. Bonekamp, 36 Drury Lane, Strathroy, Ont.

From the Labour Scene

Another Setback for Freedom

Toronto City Council delivered another blow to freedom of association when it decided that all contractors on city sewer, watermain, road and sidewalk projects must have a collective agreement with a union affiliated with the Building and Construction Trades Council of Toronto.

Voices were raised and tempers flared during City Council's debate on this particular bylaw. One alderman declared that Council would indicate not to belong to the 20th century if it turned down the proposed regulation. On the other hand, alderman Michael Grayson called it a "fundamental violation of human right."

Mayor Philip Givens said that he was amazed at the emotionalism displayed by the various speakers. He contended that Council was not forcing anyone to join a union and said: "I have to throw my lot in with the tens of thousands of workers who through their unions have improved their meager lot." Asked whether the new requirement did not violate the Bill of Rights, Mayor Givens stated that it did not.

The proponents of this incredible piece of legislation argued that it was designed to protect the workers against exploitation and unsafe working conditions. They claimed that the unions were the proper organizations to police the wages and safety practices and tried to make it appear that the opponents to the new ruling were indifferent about the workers' welfare.

After six hours of what was described as a loud, unruly debate during which the chairman had difficulty in making herself heard above the shouts, insults, motions and amendments, City Council passed the new bylaw by a 17-to-6 vote.

This action by the Toronto City Council once again indicates how men confuse the real issue when they try to defend a practice that destroys freedom in a vital segment of life. Instead of arguing the case on the basis of freedom versus compulsion, they portrayed it as a question of fair wages and working conditions versus inferior ones. And on that basis there is no question which is the right course. However, this places the discussion on a wrong footing. This was also done by Ronald Haggart, columnist of the *Toronto Daily Star*, when he took it upon himself to blast the opponents of the new bylaw and to refer to Mr. Grayson as a "mossback". This is an easy way of discrediting the defenders of freedom of association, but it is not an honourable one.

What makes City Council's action offensive is that virtually all unions affiliated with the Building and Trades Council of Toronto demand that the workers under their jurisdiction join them as a condition of employment. This means that all workers employed by contractors engaged in the work described above must belong to a union, whether they want to support that particular union or not. It is bad enough that unions try to impose their monopoly control over the workers, but it becomes much worse when civic leaders ignore their responsibilities and abet in a completely unjustified practice.

Mayor Givens may claim that Council's new ruling does not violate the provisions of the Bill of Rights, but his glib statement is without foundation. He should know that the new bylaw will compel some workers into unions they do not wish to support; in other cases people will be prevented from joining of their choice. If this is not a violation of the Bill of Rights, words have lost their meaning and we may as well face the fact that our much-praised Bill of Rights is nothing but a scrap of paper with fancy words.

To be sure, some contractors have abused their employees by underpaying them. A few years ago there was much talk about the plight of immigrant workers who were exploited by greedy contractors. But there are other ways to correct this. Toronto City Council has adopted a schedule of wages to be paid by all contractors performing work for the city. Apparently it finds it more convenient to let the unions supervise the wages and working conditions than to enforce its own conditions. The majority of the members of City Council have missed the point that in doing so they are committing a wrong that is just as offensive as the one they are trying to cure.

We should not be intimidated nor confused by the shallow arguments of those who attempt to undermine freedom of association in our nation, no matter under what false flag they may be sailing. Proponents of tyranny hardly ever are honest about their true intentions. They invariably hide behind irrelevant arguments. Compulsory unionism is often defended in the name of workers' welfare. It is made to appear as of unionism — in this particular instance, a certain kind of unionism — is to be equated with just wages and working conditions. But dictatorship is still dictatorship.

Christians should have a keen eye for the development in our nation, of which this episode is but a symptom. There are powerful forces at work that are out to impose their dictatorial hold on all men. Freedom of association is not a worn-out slogan but it is vital for the Christian order of society. Freedom is related to the redemptive work of Jesus Christ. The pamphlet distributed by the Committee for Justice and Liberty states it thus:

> . . . freedom is only possible where men are set free from the enslaving power of sin by the renewing and redeeming work of Jesus Christ . . . We attach such great importance to freedom of association in labour relations because membership in a union involves much more than merely giving a financial contribution to a "service organization." A labour union is much more than that, and, consequently, union support involves a worker in the fundamental beliefs and views of the organization. An example of such involvement is the labour union's support of a socialistic philosophy and political party.

Freedom is in jeopardy when men argue pragmatically, as did the majority of Toronto City Council. This deplorable move by these civic leaders demonstrates how far we have drifted in the wrong direction. No one can say that these things do not concern him. They do, for God calls all of us to strive for a Biblical development of life. This means that the forces of tyranny must be opposed, and that much work remains to be done by the Committee for Justice and Liberty and all organizations that strive to present a Scriptural witness.

Those who wish to help in the struggle against the kind of injustice of which the event described here is but one instance are invited to join and support

THE COMMITTEE FOR JUSTICE AND LIBERTY
Box 151, Rexdale, Ontario.

Een nieuw school werk programma

(Can. Scene) — Canadese onderwijsautoriteiten hebben een nieuw onderwijsplan in studie, dat op het ogenblik in Highschools in Dartmouth, N.S. wordt geprobeerd. Verontrust over het grote aantal leerlingen dat reeds na Grade 7 de school verlaat, heeft men een nieuw leerprogramma voor Grade 7 ontworpen, waarin speciale aandacht wordt besteed aan practisch onderwijs; in de 8ste klas wordt nadruk gelegd op vakopleidingen en het belang van met mensen om te kunnen gaan; in de 9de klas werkt de leerling een ½ dag per week in de praktijk, waarbij ze elkaar na perioden van 10 weken in de verschillende werkkringen afwisselen. Tegen het einde van het schooljaar heeft de leerling dan in verschillende soorten werk enige ervaring opgedaan. De werkgevers mogen de leerlingen voor deze halve dag niet betalen, maar hen wel tegen betaling voor weekeinden in dienst nemen. Men verwacht dat hierdoor de overgang van de school naar het werk wat gemakkelijker gemaakt zal worden.

De zendelingen en hun kerken

In het Canadese dagblad *The Toronto Daily Star* verscheen onlangs een interessant artikel, waarin op grond van de cijfers werd aangetoond dat de rechtzinnige, of zoals men in het engels meestal zegt de "evangelical" kerken, naar verhouding veel meer zendelingen uitzenden dan de andere.

Bijna 75% van de Canadese Protestantse zendelingen die in de wereld werkzaam zijn, zijn uitgezonden door de kleine evangelische kerken.

Zo heeft de "Fellowhip of Evangelical Baptist Churches," die in totaal 110.000 leden telt, 410 zendelingen die in het buitenland werkzaam zijn. De grote "Baptist Federation", waarin ook vrijzinnige invloeden aanwezig zijn en die 420.000 leden telt, zond slechts 135 zendelingen uit.

De volgende cijfers zijn interessant. De Anglikanen hebben één zendeling op iedere 40.000 leden, de United Church één op 15.000, de Presbyterianen één op de 10.000, de Rooms Katholieken één op de 6.000, de Baptisten Federatie één op de 3.000, de Doopsgezinden één op de 600, de Evangelische Baptisten één op de 270, de Plymouth Brethren (Darbisten) één op de 80. (ICN)

NAAR NEDERLAND?
Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst
JAN FABER, Mgr.
Burlington Travel Service
Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:
2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

FOR Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

HOLLAND LIFE
1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511
Kantoren:
TORONTO, 2828 Bathurst St. RU 7-5637
HAMILTON, 20 Tisdale St. S. JA 8-0147
ST. CATHARINES, 94 Church Street MU 4-6385
LONDON, 150 Elmwood Ave. GE 8-8439
Kantoren:
MONTREAL, 3600 Van Horne 731-9421
VANCOUVER, 1280 West Pender MU 3-9685
EDMONTON, 12421 - 118th Ave. GL 4-3260
CALGARY, 3335 Boulton Road 289-5748
Aº 1807 Holland Life
GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVOORZIENING

GAAT U NAAR Holland?
VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

P. De Haan & Zonen
AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST - CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE LAST JEW OF ROTTERDAM

by the Rev. Ernest H. Cassutto

This was Rotterdam after the days of the author's war-experiences

When the door-bell rang, my hostess, with whom I was in hiding from the Nazis during World War II in Nazi-occupied Holland, did not suspect any evil. She thought maybe it was the laundryman or baker boy. After she opened the door three men ran upstairs with drawn revolvers. Seeing me, they said "Hands up" and in a split second I was handcuffed. It was September 1, 1944. All Dutchmen between seventeen and forty were summoned to report for forced labour in Hitler's ammunition factories, so when they saw that I was in my middle twenties they found that sufficient reason to arrest me. Then they looked me over and asked: "Are you Jewish?" I answered: "I don't know whether a Jewish or a Gentile stork has put me in the cradle." "Well then," they retorted, "we'll bring you to the Nazi sub-police-station and there we'll find out." While they marched me through Leyden (where I was in hiding) my hostess at once called her husband and with the children the entire family "went underground," so that when the squad car came a few minutes later to deport them to Poland or to make them face the firing squads they had disappeared (I found that out after the war).

Poking guns in my side

In the meantime I was marched to the Nazi sub-police-station with the men poking their guns in my side and back. While we were marching I had the strange feeling that Jesus walked with me and I began to sing a Dutch hymn: "Whatever the future may bring, God's hand guide me." The Nazis told me to "shut up," but by that time we were there and I submitted to an interrogation so that they might find out my identity. Are you the son of watchmaker Katz?" they asked me, which made me laugh inside. "No," I said, "I am Ernest Cassuto, the son of Professor Cassuto" (knowing that my parents were safely hidden somewhere in the country, I thought I could reveal my true identity). "You are lying" was the reply. "Well, then, check in The Hague phone directory my parents' phone number and address," I answered. They did, and it figured. "Who were the Gentiles who helped you by printing your false identity card and false ration cards?" the Nazi wanted to know. How I ever could summon so much faith I do not know, but I refused to betray my Gentile benefactors, knowing that even if I would mention one name the Nazis could wipe out 200 Dutch underground workers. "All right," they resolved, "you'll be put in jail and tomorrow we'll deport you to the Nazi headquarters in Rotterdam, and there, in the torture room, they'll get it out of you."

I was thrown in a dungeon, a black hole, and the door fell behind me in the lock. Yet that night I was fed bread with jam, and that in a time of dire starvation. I threw myself on my cot and amazingly had no fear and had a good night's sleep. With my collar stud I wrote on the cell wall: "I believe in Jesus Christ. Hallelujah!" for my successor as an encouragement. At six the next morning I was awakened and three Nazi guards with guns marched me to the station, where we took the train to Rotterdam. We arrived at the Nazi headquarters, where I had to stand with my nose against the wall untill I was called in by the three "Kommandants," Herr Bauer, Herr Scholl and Herr Wolk, who all wanted to know the names of my Gentile friends who had helped me in the underground. When I refused to talk they ordered me to the torture room, and it was at that time that I realized what faith in Christ actually is: believing in a living Saviour, not just subscribing to a set of doctrines. I also realized how mighty the power of prayer is, for I knew I was not built of the stuff of a hero, and when the Nazis would proceed to pull my fingernails out and push a flaming red-hot iron in my cheek I was sure I would squeal. Yet the moment I walked into the torture room I knew that the God of Abraham, Isaac and Jacob, the Father of Jesus Christ, was not a product of philosophy, but a living God, who was the same as the God who kept Daniel in the lions' den and his friends in the fiery furnace. He is the wonderdoing God. My prayers, so brief, and instantaneous, were heard. When the Nazi assigned to torture me (half an hour was allotted for that job) started his hideous job I said to him: "Why not save time and spare yourself the trouble? Just shoot me. I'm not afraid to die. I am bought by the blood of the Lamb. Jesus can even forgive your sins, if you repent." The man was so dumbfounded to hear a Jew speak like that, that he started a theological discussion about the fact "that there was only one God: Hitler." I pointed him to our King, all-supreme, and while we were engaged in this discussion the hands of the clock moved and the buzzer sounded, indicating that the torture time was up.

We went downstairs again to face Herr Scholl, Herr Bauer and Herr Wolk, the three Nazi chiefs. God did another wonder by closing the eyes of these three chieftains so that they did not notice that I had no scars in my face and on my hands. When they persisted in asking me where my parents were hidden I could honestly say I did not know, and then they ordered me to prison in Rotterdam, to be deported to the gas chamber in Auschwitz. Off I went in a prowl car and soon we reached the

(Continued on page 11)

SPORTS IN A WHEELCHAIR

BY HENRY R. CASSIRER

A man or woman who is mutilated for life through loss of sight, or limb, or through paralysis faces not only physical disability but the tormenting question: Will I become an object of pity, dependent on others or be able to live as a self-reliant member of society?

The first step toward gaining the confidence of others is self confidence. Hence the great importance of sport for the disabled, not only as re-education of the body but of the mind. Blind people and paraplegics, amputees or victims of polio find a path towards health and self respect, and eventually towards acceptance by able-bodied members of society, through their spectacular achievements in a wide range of sports.

When we are face to face with a disabled person, we tend to be so unnerved by his physical mutilation that we are inclined to forget the individual out of concern for his handicap. A blind man brought this out very vividly when he remarked: "Seeing people who are unfamiliar with the blind, often speak of them, in their presence, as if they could not hear them. You have no idea how many remarks, often very funny to my mind, have been made in front of me by absolute strangers. They seem to think that, because we can't see, we can't take part in what is going on around us . . ."

Not Second-class Citizens

The disabled person, however, reasons in exactly the opposite way: "A sightless person is not a second-hand citizen; he is a full member of society. He can and must participate in the normal activities of his community. Obviously, he is debarred from those activities where sight plays a major role and where it cannot be replaced by something else. A blind person cannot paint, but he can take up sculpture. There is no reason, therefore, why the blind should not go in for sport . . ." *)

Guided by the signposts of sound and touch, by the bell ringing at the finish of a race, boys limiting the course in a swimming, competition, or the oral instructions of a seeing companion in horseback riding or skiing, the blind are now taking up sports which formerly were thought to be inaccessible to them.

No less spectacular are the accomplishments of the paraplegics, who are condemned to spend their lives in wheelchairs, paralysed as they are from the waist down. Formerly, a paraplegic was given only a twenty per cent chance of survival, due to the many complications which his disability was bound to bring about. Today, treatment, guidance and not least sports activities give him the opportunity of enjoying a normal life, filled with love, work and happiness. Among the sports in which he is able to take part, are archery and basket-ball, swimming and ping-pong, to name only a few.

The practice of sports by the disabled must be guided, of course, by medical considerations; it must be adapted to make the best of the handicapped person's remaining abilities without running the risk of undue strain and new accidents. Rules must be fitted to the nature and degree of individual disabilities, and training must gradually progress from the initial objectives of medical rehabilitation to the more ambitious target of sport for sport's sake. Here, the experience of each individual medical centre and of each country is of direct significance to those who seek to develop similar activities elsewhere. Competitions between teams of different countries not only give the disabled an incentive to come out of the shell into which they feel themselves enclosed by their affliction, they also provide opportunities for doctors and trainers to exchange and advance their knowledge through observation, discussion and research.

The "Stoke Mandeville Games"

These efforts promise to make considerable headway during the next few years thanks to the International Working Group on Sports for the Disabled, which was formed in March, 1961, in Paris, with assistance from the World Veterans Federation. The group, which will include without distinction all those who are disabled by war, accident or disease, will act as a centre for co-ordination, liaison and exchange of experience. It is a preliminary step to the creation of an International Federation of Sports for the Disabled.

To make a concrete beginning where contact is relatively easy, membership of the Working Group is confined for the time being to the European continent. Its founding members come from national organizations of sports for the disabled in Austria, Belgium, France, Germany, Italy, Luxembourg, the Netherlands, Switzerland, the United Kingdom and Yugoslavia.

But the sights are set beyond the European continent. Concrete evidence of the possibility of bringing together the disabled from the entire world have been the Stoke Mandeville Games for paraplegics, in which teams from many countries have been competing since 1948. These games are organized by the National Spinal Injuries Centre at Stoke Mandeville Hospital, Aylesbury, England, under the leadership of its Director, Dr. L. Guttmann.

Watching these games of men, women and children in their wheelchairs, spectators first were filled with apprehension, as if they were about to witness a painful sight. But soon they lost all awareness of seeing cripples; they were caught by the excitement of the games just like spectators watching any other sports event. This is the ultimate objective of these games: to demonstrate to the disabled and able-bodied alike that they are members of the same society in which all have equal rights and equal contributions to make.

The cripple who proudly bears the flag of his country in the "wheel past" the tribune and returns home with gold medals, to be given a civic reception in Glasgow, Scotland, or Salisbury, Southern Rhodesia, has made a step forward which is as great as any step he might have made with his own legs. The friendships he has formed create links across continents.

---

*) The Blind in Sport, by Pierre Guillermet, Magazine de l'Amicale sportive des Mutilés de France (Sports Society of French Cripples), February 1961.

(Photos by the National Spinal Injuries Center and ASMF Magazine.)

A basket-ball match between British and French paraplegics.

The Purpose of Existence

THE TREND OF POLITICAL LIFE IN CANADA is unmistakably towards the two party system again. Immediately after the election in 1963 it seemed as if the Canadian electorate was turning its back to the two big parties. Social Credit, which had only been popular in the West so far, captured 30 seats in the Federal Legislature. A year ago, however, the party was broken up when Mr. Caouette left the flock and took eleven followers with him. Whether the remaining adherance to Mr. Thompson, the leader of the Socreds, will be faithful, remains to be seen. The signs are not very hopeful on this score, because two more M.P.'s left this flock since.

The New Democratic Party has not much reason either to look into the future with much confidence. Within its own ranks there are influential voices which propagate an amalgamation with the Liberals. Of course there are also others, but a divided house cannot exist. Whatever the outcome of it all may be, it is clear as daylight that the engagement to the Labour movement was not all gain.

If Mr. Vernon Singer, a prominent Ontario Liberal and member of the Legislature, is correct, than this development cannot suprise anyone. In an article in the Globe Magazine of May 23, Mr. Singer had this to say, "After all, the object of a political party is to be elected, and if it cannot be elected is there any purpose in its continued existence?" If this is the leading thought of our politicians, we understand more clearly, that much of the political activity in our country is hollow. It proves that there is no principle involved, that no philosophy is implemented, and that it is merely a matter of opportunism.

It also proves that there is still a big job to do.

Vietnam, a Riddle

RECENTLY A UNITED STATES PILOT, Capt. Edwin G. Shank, wrote a letter to his wife while he was stationed in South Vietnam. In this letter he complained about the inferior material which the U.S. had put at the disposal of the units in this South Asian country. Shortly after writing the letter Capt. Shank was killed while on an air-strike mission. Recently another letter from a combat pilot in South Vietnam confirmed the accusation of Capt. Shank. In this letter he wrote among others, "This is the sort of thing a person must see with his own eyes to believe."

It becomes more and more dark what is actually going on in that faraway country. We know that the Communists are trying hard to penetrate, and on the other hand, we are to believe that the U.S. wants to help this country in combatting the guerillas. To emphasize the seriousness of the situation, we learned that Mr. MacNamara has made a few inspection trips.

Dr. Billy Graham, the well known evangelist, had also some comments on the situation there. Speaking for the Southern Baptist Convention Dr. Graham said, "It is my candid opinion that we ought to get in with all we've got, or get out." Dr. Graham was also critical of a policy "that will have American soldiers dying ten thousand miles away fighting Communism, while at the same time discouraging heroic Cuban exiles who want to throw out Communists ninety miles from our shores."

We will gladly admit that since we do not know all the facts, we are not in position to judge, let alone to criticize. Be what may, the world, and probably also many U.S. citizens do not know what to think, but become increasingly uneasy about the entire situation.

THE ARSS MONTHLY BULLETIN

WHAT IS A UNIVERSITY?

The answer seems simple enough: a university is a place of higher learning. Of highest learning, we might add. After receiving training at the university, one is supposedly prepared for his life's work. Education higher than the university there is none.

The university campus and institution is large and is easy to find. It is usually not located in some out of the way street, but is prominently located near a main thoroughfare and is clearly marked. All residents of the city know where to find it. It seems doubly simple now: we not only know what the university is, but also where. One can easily test his idea of the university with the real thing.

But it isn't quite that simple, really. Within the general description of the university as stated above: the place for higher learning, there is a great variety of ideas as to what really makes a university. A university is characterized by its purpose, and upon that there is no universal agreement. Some say the purpose of the university is to train men of leisure; others say, professional men; still others, wise men of science. A university is defined also according to the character of the work that it does. And upon this too there is no oneness of view. Some say the university is primarily for research, others say for teaching students. A university is defined, moreover, by the place which it takes in society at large. And about this also there is anything but agreement. One school of thought subsumes the university under the church, another under the state. Others would give it an independent place of its own.

Our question: What is a university? is not a theoretical question which tantalizes the minds of those who have the leisure to reflect upon such 'impractical' things. It is a question that comes out of the practice of life. In fact, it has arisen repeatedly within the Christian community of late. It has, for instance, taken the form of the query, how the university is related to other educational institutions.

A look at some of the ideas in the Reformed community of what a university is will uncover the thinking of people who should be busy establishing a Christian university. Here there should be unity of mind. The university project is so large it should have the support of the entire Reformed community. There is need to proceed with haste in carrying out the King's business of establishing a Christian university. But if the community of Reformed people is to assume this great task, then above all else there should be a unity of thought as to what the university is. The lack of unity in idea is shown in the way people describe the university.

THE TOP RUNG OF THE LADDER

Someone recently posed a question which has undoubtedly risen in many minds: Is it wise to establish a Christian university while there are so many Reformed communities without a Christian elementary school? Would it not be better to establish Christian schools first in every place before thinking of the schools for higher education? If we are to keep our feet on the ground literally, we shall have to start close to the ground figuratively, namely, with the education of our small children.

And when we have established Christian elementary schools in these places, we should consider erecting Christian high-schools before a university. Where will the students for the university come from unless there are high-schools to feed it? Is it not rather visionary to think of starting a university before Christian high-schools can be established and flourish in the various districts?

Moreover, is there not a more pressing need for a junior college and/or a Christian teachers college? Would the natural, logical procedure not be: start at the bottom and gradually work upwards until we arrive at the top and establish a university?

The idea directing this line of thought is that the university is the top rung of the educational ladder. The assumption is that the community should follow the same procedure in erecting educational institutions as a child in his study: start at the bottom and work upwards.

The comparison is wrong. Although going to school is somewhat similar to climbing a ladder, establishing educational institutions is not. Erecting schools is not so much like using a ladder as like building one. And really, even to have a ladder, you need both the top and the bottom rung as well as all those in between. You need a complete ladder before you can climb it even half way.

Schools are not like rungs or steps, except for a student who is studying there. Therefore, the university is not the top of the ladder; it is the place to design ladders.

THE CAPSTONE OF THE ARCH

A quarter century ago, when an association in the United States was considering the establishment of a Christian university, one leader said that the university is like the capstone in the arch. Since that time, many have used the same figure.

The capstone completes the arch. Both supporting sides of the arch join at the place where a center stone holds them together and prevents them from falling and becoming a pile of rubble. Without the capstone, the arch isn't.

If calling the university the top rung of the ladder fails to do justice to it because it suggests that we can do fairly well without it, this figure of the capstone stresses its crucial importance. It aptly shows that the university is needed to round out, put the cap on, the educational program. It is anything but a luxury.

This idea is nevertheless a palpable exaggeration, at least as far as external organizations go. Everyone knows that the Christian grade schools and high schools which we now have are not ready to fold up and disintegrate. To the contrary, they are growing in numbers yearly. Each season the total number of schools and classrooms increases at such a rate the teacher supply has not been able to keep pace. Some have even advocated forbidding school societies to establish any new schools until more qualified teachers are available. One wonders how they would prepare to carry this out!

However, reft of its exaggeration, the figure of the capstone expresses a real truth. In education we are dealing with the formation of minds and characters. Teachers handle and impart ideas and by them seek to point the life of the student in one special direction. The root of the word 'education' meant originally 'to feed'. Education means a feeding for growth. By informing and moulding the mind, the teacher affects the student's life. Paul, in the letter to the Romans (chapter 12), speaks about being transformed by the renewing of man's mind. Of course the Christian will affirm that the mind must first be renewed before it can transform, but it is most assuredly also the instrument of transformation. For that reason God's law must be written on the mind. It is by means of the mind and its ideas that man makes a framework for his living and organizes his life of thought and action both.

Some ideas and views upon life are more important than others. One's idea of God, for instance, is far more important than his idea whether of all the theories of light the corpuscular, the wave or the quantum theory is most acceptable. The central, organizing ideas in Christian education are those which are taken from the central message of Scripture: creation, man's office in the world, the fall into sin, redemption in Christ, and the coming judgment.

Christian education which is worthy of the name will arrange the entirety of the teacher-learning enterprise around these organizing ideas, will by word and example, directly and indirectly, in and out of season, live out of the fear of God. The fear of God is the beginning of wisdom. Also the end.

If we look upon Christian education then as that process of teaching and learning in which from start to finish the Christian community fears God and keeps His commandments, which is the whole duty of man, then it is surely true that if a system of educational institutions has everything but a university, it lacks the one thing that will complete the system.

You see, the university is the place where designs are made. It is like a drafting room of an architect. Here men fashion the plans which effect the entire society. Nothing penetrates through mankind more thoroughly than living ideas. No one today questions the power of science. As Bacon said, knowledge is power.

Shall we wait then with the university until we have all the other schools? There would be equal plausibility for the suggestion that we wait with establishing Christian grade schools until we have started a Christian university. For without the Christian principles of educational life worked out in truly scientific form so that as regnant designs they can control the entire teaching process, what assurance is there that the teaching in the Christian schools will be truly CHRISTIAN. To reply by saying that this is merely a matter of simple faith and not of higher learning fails to sense the power of knowledge, especially of scientific knowledge. That simple faith (undoubting assurance of the grace of Christ and the truth of the Scripture) has to make education ONE INTEGRAL WHOLE. The entire arch must be made of faith. The university would see the entirety of the life of thought and culture as one. The Christian university accordingly would design a system of education which is all OF A PIECE with the Christian faith. It is the center of an ongoing reformation of theoretical thought. Its task is to give a scientific account of the creation.

A HOUSE WITHOUT A ROOF

A promotor of the Christian university said recently that an educational system without a university is like a house without a roof. It has no protection from the rain and the cold.

The administrators of the college and lower school may find this figure rather severe. Does it not mean that their schools are at the mercy of the wind and the storm?

The figure may be more fitting than it first appears. If we see the university as the place for designing ideas and shaping the student's mind in turn sets the course of the student's life, then the school system which has no university to complete it will have to get its teachers or at least its teachers' teachers from institutions which breathe another spirit and live from another principle of faith than the Christian school. Even the college which gets its teaching staff from among those who have completed their training at secular universities are vulnerable to the inroads of conflicting winds. In fact, this is such an obvious fact that much of the training in some 'Christian' colleges is virtually indistinguishable from that of the secular college.

The college, just because it must leave so much of the designing incomplete, leaves so much undone. It leaves undone, moreover, precisely that part of education where the student proceeds increasingly more on his own and desperately needs the help of one who lives from the same faith to help him plot his course. In the most insidious way a contrary faith may easily work itself into his thinking and, as a result, in his life of thought he becomes a split personality.

The teacher for the grade school is formed and trained at the high school and college. The high school teacher is trained and formed at the college and university. The college instructor must leave his alma mater and complete his studies elsewhere at a higher institution. The lower institution feeds the higher with students; the higher feeds the lower with teachers. The system of education which does not provide the place where the student can organize his ideas according to the light of the Word of God in a full commitment of faith does leave him in a real sense like a house without a roof. To an extent the high school and college, if its instruction interprets the whole of reality in accordance with the law of God and recognizes the conflicting winds that blow, will provide some protection. But will it be enough?

In making a plea for the early establishment of a Christian university, we are not asking for the protection of a hot house. We only ask that the roof be put on the house. The storms will still come. There should be direct and constant contact with conflicting ideas, but the Christian teacher and student must be so informed by the Truth of the Word that he is thoroughly furnished to all good works and is ready to engage in combat for the Lord in the great field of conflicting ideas.

A CO-LABORER FOR CHRIST

All the figures used so far are taken from the building field and are therefore only partially correct. Rungs, capstones, and roofs all are parts of material structures. The university, however, is more. It is a living organism, a community of persons. To understand the university, we should see it as a structure of society, having its own personnel and its own purpose.

The Christian university is a learning-teaching community under the redeeming-directing control of Jesus Christ. As a community, its task is to obey its Lord and thereby to serve the entire Christian church, the body of believers.

The distinguishing qualifications of the Christian university is that it is an institution of higher education where the earning is always for service. Here, at the highest educational level, and in a double sense, the student must learn to serve. He must learn that service is the essence of the Christian life. He must also learn that his learning, not in part but the whole, is unto service. His education must be put in the service of service. He becomes educated, not to be ministered, but to minister.

This means that the university, in relation to other educational institutions, is a scientific community of co-laborers in the Kingdom of God. Its task of service puts it squarely under Christ. The nature of its service (as an institution of higher learning), gives it a place of eminence among other education institutions. Really, then, "the diligent pursuit of theoretical thought in a community of scholars is essential to the obedient and thankful response of God's people to the cultural mandate." The Christian University therefore is needed to fill that which is lacking in the service of God's people.

Any delay in the erection of a Christian university, therefore, will only further delay our obedient and thankful service of the Lord all along the line. Not to compete with, but to provide the needed assistance to schools of lower learning, we need a Christian university at an early date. Let us proceed with all due haste.

ARSS CHAPTERS FORMED

NEERLANDIA

On April 16 the Neerlandia, Alberta Chapter of the ARSS was organized. At the organizational meeting the Rev. Bastian Nederlof spoke in the interest of the Association. Mr. Simon Tuininga was elected president. In addition, Mr. Albert Elgersma was elected vice president; Mr. John Piers, secretary and Mr. John De Gier, treasurer.

The chapter has 23 members and has decided to establish a study group as a beginning of its activities.

SARNIA

The Rev. John Groen of Wallaceburg, Ontario addressed the group of persons in Sarnia who had assembled on May 11 to organize a chapter for the ARSS. At the organizational meeting the following three members were elected to the Chapter Board: Mr. Herman De Jong, Mr. John Dykstra and Mr. Wiebe Zeyl. The functions of the three have not yet been assigned. Sarnia has the potential for a strong and vigorous chapter.

WALLACEBURG

Under the leadership of the Rev. John Groen, a chapter of the ARSS has been organized in Wallaceburg, Ontario. The following were chosen to the Chapter Board: Mr. P. Feddema, president, Mr. H. Dekker, vice president, Miss S. Bosma, secretary and Mr. F. Feddes, treasurer. There are 14 charter members.

Rev. Groen has accepted a call to Kentville, Nova Scotia and the leadership of the Chapter will now fall upon the members of the Board.

The formation of these three chapters speaks well for the progress of the Association. Plans are underway already for the organization of additional chapters in the fall.

Secretariat: 729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ont.

Camping in Canada Up Tenfold in 10 Years

More than a million back-to-nature Canadians are taking camping vacations this summer. Some will explore hinterland areas, portage their canoes, camp where silent trees grow tall. Most will travel family style, stopping at established campsites in every province, visiting Canada's parkland — 89,000 square miles and equal in size to Great Britain — is set aside for its scenic beauty, natural grandeur. In the family car, campers can travel highways, adventure along twisting woodland trails, come to rest in cool clearings amid scented pine and whispering birch. On lake shores, by stream banks, in inland forests and by the sea, holidaying campers pitch tents, cook outdoor meals, relax in the fresh air and solitude that beckoned their forefathers a century ago.

BOTTOM RIGHT—For adventurous campers there are wilderness byways to be explored, long canoe routes to paddle.
TOP RIGHT—National and provincial camping sites are supplemented by hundreds of private tourist grounds, like this one in Nova Scotia, which provide hot and cold water, washing machines for family camping.
TOP LEFT—In British Columbia, baby gets a first taste of camping. In national parks camping has increased 10 times in as many years.
BOTTOM LEFT—Sunset over Prince Edward Island beach signal for tent lights to go on as campers relax after day of touring.

The Last Jew

(Continued from page 9)

prison. When I was searched on entering my death cell the guard found my engagement picture. I was engaged to a lovely Jewish girl who also had accepted the Lord Jesus. She was betrayed a year after we went underground. The first three months we were together in hiding, but after three months it was too dangerous to have two Jewish persons concealed, so she went to another address. Less than a year later a traitor betrayed her to the Gestapo and I never heard of her again. When an underground agent brought to me the message of her capture by the Nazis I had lost all my faith and the future looked to me like a black abyss. But God spoke to me, not in an audible voice, but through John 3 : 16. If I could not sacrifice the most precious thing I had to Him, how could I serve Him who gave His most precious gift to me, His own Son, Jesus Christ, as my Saviour? Then, too, I realized the power of prayer, for no matter how dark it gets in someone's life, no matter how deep God's child may sink in the mire of despair or doubt, Jesus is there first to catch him or her in His arms — as long as one prays and holds on to God! When the Holy Spirit gave me the power to say "God has given, God has taken, the name of the Lord be blessed," and when He taught me the meaning of Romans 8 : 28 and to worship God's wisdom, even if I did not understand, clinging to the fact that whatever He did was love and therefore the best for me, Christ poured the balm of His love in my soul's wounds. The scar remained, but the hurt was gone and I got new power to carry on. So when I was about to be locked up in the Nazi death prison in Rotterdam and the guard searched me, he found my engagement picture, pointed to my fiancée and said: "I distinctly remember this girl. She was that Jewish girl who continued to read the Bible until the last minute." It was like a message from heaven to comfort and strengthen me. The same way Jesus would go with me.

Any day I could be deported to Poland to end my life in the gas chamber, and yet I was not afraid. A mysterious peace prevailed in my heart. The joybells never stopped ringing. I knew Christ would go with me and death had no fear for me. Thus facing my death sentence I spent my time in prayer and meditation and feeding on the riches of God's Word. My fiancée's Easter present to me, a Dutch pocket Bible, was the only thing the Nazi had left me, but oh, how powerful is God's Word! The words of Psalm 42, and the other Psalms, God's dealings with His nation Israel, the admonishments of the prophets, the wonders of God's grace revealed in the New Testament, the entire Bible came to life and was a daily sustaining power. I realized that the **heart of the Gospel is the message of Easter**, that we have **a living Saviour!** Hitler could shut out the whole world from me, but the window to heaven was open even in my dark prison cell. A few weeks after my arrest the last deportation took place, but that night a mysterious hand took the yellow star from my door, the sign that indicated that I was to be deported to Poland, and by this wonder, this miracle, I was saved and left to be the last Jew in prison, so that the Nazis called me **Der letzte Jude von Rotterdam** ("the last Jew of Rotterdam"). Another deportation was not possible because a few days later the British and American troops pushed through to Germany, and although they lost the battle of Arnhem and could not liberate Holland (the Netherlands were the only part of Europe then still under the cruel heel of the Nazis) the enemy could not deport me to Poland. Of course, I had to be prepared to face Hitler's firing squads, but God preserved me the same way as He did Daniel in the lions' den, like it says in Psalm 34 : 7: **"the angel of the Lord encampeth round about them that fear Him, and delivereth them."**

It was a miracle how the Saviour sustained us in the severest tribulations. Satan attacked us also as an enemy from within by trying to make us desperate; but the Redeemer made us reach beyond the wall of despair by giving us the hope for the dawn of a brighter tomorrow; indeed, "we hoped against hope." Then there was starvation: at the end of the war we had nothing to eat but tulip bulbs and sugar beet, which ruined our intestines. The hygienic conditions were intolerable when electricity stopped and the water pressure diminished. The heating system failed and our Christmas 1944 was so dark that the only light we had was the light of Christ's birth in our hearts. Thus time dragged on and Satan attacked me by whispering in my ear: "You belong to the chosen people Big deal! Chosen to what?" He tried making me see being a Jew as a curse. The Devil wanted to make me a rebel and insurgent against God's providence. Why did I have to suffer so much for being a Jew? What did it mean to be a Jew? Then I remembered how I was addressed by a Christian with the Gospel for the first time, at Christmas 1941, when this child of God said to me: "How fortunate to be a Jew. It means to belong to the **nation that gave birth to the Saviour.**" I remember how I was moved to see the love of the Gentiles who risked their lives to take Jews into hiding, building all types of hiding places in their attics and basements, sharing their last bit of food wth their Jewish protégés and risking Hitler's firing squads to print false ration cards and false identity cards for the members of Abraham's seed they concealed from the Nazis. Only the love of a living Savious could inspire these Gentiles to such manifestations of extreme love. Then I wanted to know more about the Jesus these Gentiles worshipped as the incarnation of my God. Oh, those moments when my eyes were opened and I saw how Jesus fulfilled the prophecies, and the moment I read Isaiah 53 for the first time; I could not help but love the Man of sorrows who also died for my sins. I knelt down at the foot of the cross and was cleansed from my sins by the precious blood of the Lamb. And suddenly I discovered that it was not a matter of "changing my religion" but of "being saved," "being born again." I did not convert from Judaism to Christianity, but from sin to God; I was not "a converted Jew," but "a converted sinner and a completed" Jew, because by accepting Jesus as my personal Messiah and Savior I came back to the heritage of my forefathers, but now fulfilled in a glorious light: Great Atonement Day became an **everlasting atonement**; Passover was not only deliverance out of Egypt, but out of the house of sin. I came back to the God of my forefathers. When I realized this, the arrows of Satan were stemmed, their fiery points extinguished, my faith we renewed, my rebellion crushed. It made room for adoration. Even at the very end of the war, when people were shot to death, I held on to God, or rather God held me in His care.

A few days before the liberation, when the Canadian and American troops entered Holland by laying pontoon bridges over the river Ysel, which was much narrower than the Rhine, and were approaching Rotterdam, the Nazis finally considered shooting us after all, for they thought it humiliating to hand us over to the victorious allies. A Christian Reformed policeman of the Dutch force (which had to do the menial work in prison) was informed by the underground of these vicious plans, and, under the pretext of bringing us to the municipal bath building where there still was water-pressure, he let us escape. A few days later Holland was free. People danced in the streets. Everywhere you heard people shout: "The Netherlands are free. Long live the Queen! Orange supreme!" For the first time in so many years we saw our beloved tricolor waving in the wind again. I found my parents and youngest brother again. They were safely led through the war by Christian Reformed and Reformed Gentile friends and we were reunited as a happy family in Christ, for they, too, had become Christians, moved by the love and prayers of the Gentiles who read the Scriptures with them and witnessed to them. In them they had recognized the features of the Messiah.

God had a surprise

God had a great surprise in store for me when, three years after the war (May 1948), I met a very lovely Hebrew Christian girl at a conference of the Hebrew Christian Alliance in the Netherlands. She told me that her parents, through treason, had been killed by the Nazis, but that she had been saved by a Christian Reformed school-teacher who kept her in hiding all the years of the war after her parents' death and who, after the war, got the guardianship over her from the Dutch government, as the few remaining Jewish relatives who had survived the persecutions loathed the fact that she, a Jewess, accepted Jesus Christ as her Redeemer. I need not tell you that mutual sympathy (I told her of my fiancée) changed into love, and when we were married my wife said: "Ernie, when God gives us our first daughter I will call her remembrance." How could I ever thank God for such a sweet, loving and thoughtful Christian partner of life?

After studying for the ministry and graduating at the theological faculty of the famous university of Utrecht my wife and I were enabled by the American Board of Missions to the Jews in New York to study evangelism among the Jews. We returned to the Netherlands in 1950 to become minister and minister's wife in a small Dutch Reformed church, where our first daughter was born and I had the thrilling privilege of baptizing and confirming as church members my own parents. My youngest brother, George, became chaplain of the Royal Dutch Navy for the Netherlands Reformed Church, and my eldest brother, Marc, and his wife, both saved from a Japanese concentration camp, returned to Holland also as Christians. What a happy time that was! Then, in 1952, the Board of Domestic Missions of the Reformed Church in America called us to head the pastorate among the Jews in the greater metropolitan area of New York and New Jersey, not to be missionaries to the Jews by singling them out as an object of mission work, but by being a pastor and pastor's wife to them by embracing them in the pastorate of our church. It is a difficult but very rewarding and inspiring work. Twice God has shown His grace and benediction opon our work: in the summer of 1952, three months after our arrival, our first set of twins were born, Carolyn and Marilyn, and in June 1960 our second set of twins were born, George and Benjamin.

So I reckon I am the happiest man in the world by having such a wonderful God, such a wonderful Saviour, such a wonderful family! To God be all the glory! In Christ there is neither Jew nor Greek: Since we know the Lord Jesus we have this precious fellowship of the saints through the Holy Spirit with Christians of all races and denominations, and that is a foretaste of heaven! In Him we got fathers, mothers, brothers and sisters again a thousand times. Indeed, God's word is true as it is written **"The Lord of Hosts is with us: the God of Jacob is our refuge"** (Psalm 46 : 11).

— From
"The Hebrew Christian"

MAKE A NEW COVENANT . . .

Make a new covenant with thy beloved; may her soul be precious in thy sight, cleanse her with pure water. (page 314, Jewish New Year Prayerbook.)

Prior to World War I, a growing Jewish population came into existence in the city of Groningen, the Netherlands. Not significant in itself as in so many cities in Europe, a Jewish population was established and still growing due to commerce and trade in those days. The Jews had been faced with heavy persecution in Russia under Czarish regime and many Jews found refuge in Western Europe and also in Holland. Earlier, during the Spanish persecution in the 16th century, many refugees from Spain had settled in Amsterdam; they were known as the Saphardim, while those from Eastern Europe were called the Eskanazim. Groningen had a fair sized Jewish population in its Christian boundaries before Europe plunged into disaster in 1914.

During those days Miss M. G. Melles, a young girl just out of her teens, came in close contact with Jews because her father, a cabinet maker, had many Jewish business relations. She started Jewish evangelism in a very simple manner and this grew as the years passed by. Her heart's desire and prayer for Israel to God was: that they might be saved. The result of desire and prayer, in a way acceptable to our heavenly Father, is: action, and Miss Melles came into action in a very simple way by asking Jewish girls to form a club. A club of their own where they could talk and do things of their own and in their own way. She gained a keen insight in the need of these children as well as in the spiritual need of their parents.

With this club, consisting of a dozen Jewish girls, Jewish evangelism was born in Holland through love, while the nations round about expressed themselves in uncommon hate which is known today as World War I. In many countries of Europe many deathbells did often chime their sorrowful messages but in the city of Groningen, the glorious gospel was proclaimed to the fleshy seed of Abraham, converting the deathbells into Christmas bells, tolling their happy message into the hearts of those who believed in David's greatest Son who was rejected so persistently for so long a time. In 1917 a meeting was held on Judaism, in which Miss Melles was the speaker, telling the audience of the work she had started among her Jewish girls. This meeting was attended by Rev. J. Van Nes, the assistant pastor of the Rev. Miedema of Groningen, and his heart was moved so much by her loving message, that he could not escape the pressure in his heart. He went to Leipzig for further study in Judaism and returned with the desire to be engaged and active for the salvation of the Jews.

The years following World War I, organized Jewish evangelism started in the Hague, Groningen and Amsterdam. The team, Van Nes, Kapteyn and Smeenk, are names dear to many Jews. The unceasing efforts of this team has snatched many Jewish souls from their leaders' destructive teachings. Rev. J. VanHarmelen of Oshawa, Ont., reported that one of his best elders in Assen, Drenthe, was a converted Jew. Rev. J. Van Nes has written a beautiful book about Judaism which was and is one of its best in the Dutch language. His beautiful messages have touched many a heart of gentile and Jew alike, proclaiming that salvation cannot be found in the synagogue at the day of Atonement, with 24 hours fasting, praying and crying about their sins and wrongdoings, but by the blood of their so persistently rejected Messiah Jesus Christ.

Just before World War II, 100,000 Jews lived in Amsterdam, constantly taken care of by Rev. C. Kapteyn, the tireless worker among this flock, experiencing joy and disappointments; despised and beloved, welcomed in many homes and kicked out by an even number, but still labouring, answering the irresistable call to them that live in darkness. The birth of Jesus Christ in Bethlehem is the turning point in history and consequently the offerings at Christmas time were set aside to this work.

"Make a new covenant with thy beloved, . . . cleanse her with pure water," the Jews pray at New Year's Day, showing unconsciously the need that would fill the gap in their thinking, their doing and their worshipping. Suppose we were living side by side with Jewish neighbours, "what," we may ask ourselves, "what would we have done," knowing that our neighbour is led in a way opposite to God's Holy Word by their leaders; and these are as ever filled with hate against Christ or do not have the slightest understanding of Christianity, thus missing true happiness for this life and the life to come. We as Christians, who know Matthew 22:40 by heart, "Thou shalt love thy neighbour as thyself," could we stand idle and see that our neighbours still persist in rejecting their so clearly promised Messiah, saying that he was a great imposter and traitor of his faith? What, if nobody fills the desire to tell the new covenant to them? What, if someone refused to give an answer to this prayer from our side?

Show your Jewish neighbour their most important doctrine and how we as Christians may share in what they confess in every Synagogue service: "Hear, O Israel, the Lord our God is one Lord." This Jewish creed is our Christian creed also, in fact it is the heart of our thinking.

The work in Holland which started so small and simple, has grown to an effective organization before the last world war. Rev. Smeenk labours in geographic Israel; Rev. Kapteyn still in Amsterdam, while Rev. Jacob Van Nes passed away more than ten years ago. Twenty thousand Jews still live in Holland and are still increasing in number, thankful for the help Holland did provide in spite of the heavy penalties which Hitler so abundantly distributed.

Mellegers.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JUNE

No. 112

Author: K. A. L. Kubbel

Black: 9 pieces

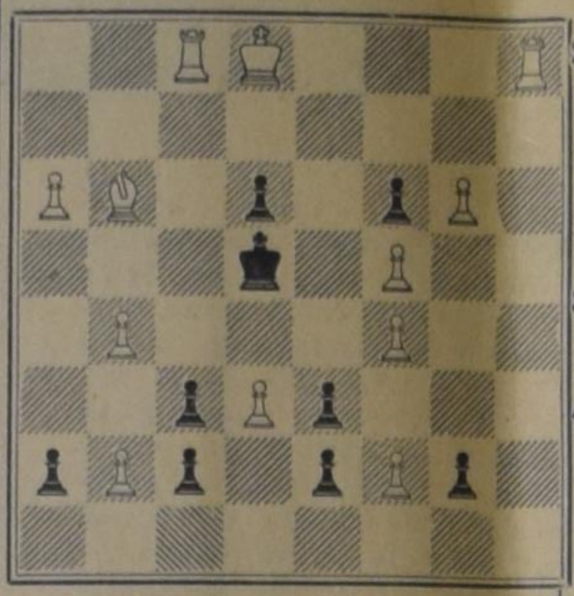

White: 12 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 113

Author: E. Cavrel

Black: 6 pieces

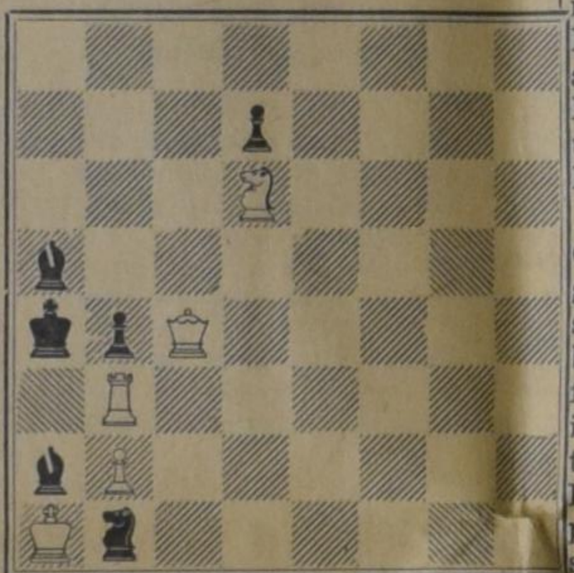

White: 5 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. No. 112 will certainly give much trouble. In our contest it is one of a new kind. Black can promote his pawns in various ways, which will have certain consequences, as you can see. The full solution is asked for: key, threat plus all variations . . .
2. No. 113 is definitely simple if you compare it with Kubbel's product. Please start with all possible black moves and try to find what white can answer. An innocent key-move is asked for.
3. Solutions to be sent after the second series will have been published.
4. Show your chess friends what we are doing in our unique chess corner. Be not only a regular contestant but also a strong propagandist.

35TH COMMENCEMENT WESTMINSTER THEOLOGICAL SEMINARY

Kenneth S. Kantzer, Ph.D., Dean of Trinity Evangelical Divinity School, Deerfield, Ill., addressed the thirty-fifth convocation at Westminster Theological Seminary in Philadelphia on May 20, 1964. The address, delivered in the garden of Machen Hall, was entitled "Christian Solutions for the Crisis in Higher Education."

After sketching the place of Christian education among evangelicals today, Dr. Kantzer presented what he called "a possible blueprint for the future." He called for firm resistance against the anti-intellectualism and cultural retreat prevalent among evangelicals. Evangelicals, he declared, must promulgate in their churches a sense of mature responsibility for the educational task on every level. Notable in Dr. Kantzer's blueprint was his suggestion that the Bible institutes and colleges in America shift their emphasis toward liberal arts to create strongly accredited junior colleges with basic courses in theology and philosophy. If such a plan were carried out, he said, it would create a broad band of Christian junior colleges across the land to stem the tide of secularism which threatens to devastate the minds of today's young people.

Dr. Kantzer further proposed that foundations for theological and biblical studies be set up on secular university campuses to provide a haven for Christian scholars. Seminaries should aim for more relevance to contemporary culture while maintaining stalwart orthodoxy. These aims are one; the speaker called orthodoxy the key to relevance.

During the ceremonies, George C. Fuller of Northwestern College received the degree of Doctor of Theology, six students received Masters degrees and twenty-three students became Bachelors of Divinity. The President of Westminster's Board of Trustees, the Rev. John P. Clelland, announced that the Rev. Leroy B. Oliver had been chosen as his successor. Clelland has served as president for the past 18 years and is now the seminary's executive secretary.

Cross Word Puzzle

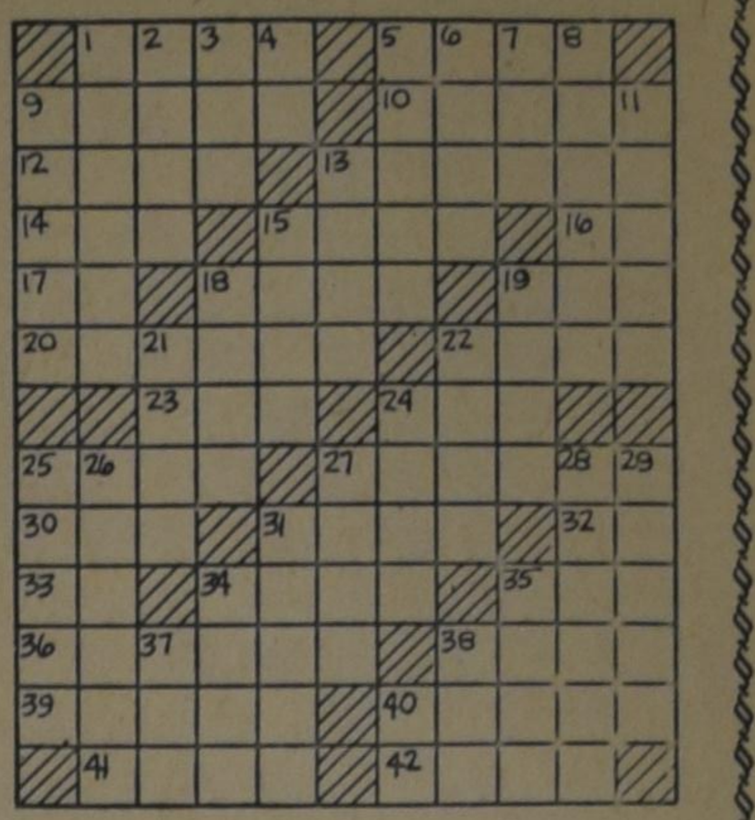

ACROSS

1. Malt beverages
5. Point on a tooth
9. A tea biscuit
10. Silk scarf: Eccl.
12. Tart
13. A trump suit: cards
14. Firearm
15. Stagger
16. Like
17. Plural ending
18. Heed
19. Biblical king
20. Choose
22. Am. writer of Western tales
23. Devoured
24. Fortify
25. Walking stick
27. Romped
30. Queer
31 Explosive missile
32. Greek letter
33. Forty: Gr.
34. Converts into leather
35. Open: poet.
36. Gov. Rockefeller's capital city
38. Incite
39. Booth
40. Aromas
41. Remain
42. Vegetable

DOWN

1. Charge
2. Cut of meat
3. Finish
4. Selenium: sym.
5. Contended
6. Russian river
7. Unhappy
8. To gratify
9. Wise men
11. Literary composition
13. Dispatched
15. Cereal grain
18. Apportion
19. Opposed to navy
21. Disembark
22. Seize
24. Charitable gifts
25. States of insensibility
26. Mature people
27. Little horse
28. Specialist
29. Legislatures
31. An old form of tennis
34. River: Afr.
35. Hautboy
37. Barn invader
38. American humorist
40. Before: prefix

ANSWER

of last week's

Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(40)

Vivian MacComber came along the last of the group, her steps poised on the stairs. Chris watched her. Vivian wore galoshes, unbuckled and flopping about her ankles. And on her, the effect was smart and knowing.

As she reached the top of the stairs, she looked down, a small frown creasing her forehead. "Look at that!" She held up her left foot, where a large blob of mud clung to her overshoe. "I wish it would stop raining!" She stooped and with a slender finger flicked the mud to the floor and walked on down the hall.

The next girl stepped on the clump, spreading it into a wide smear in the middle of the freshly mopped place.

Chris waited stolidly until every girl was out of sight around the echoing corners of the hall, then remopped the area around the top of the stairs.

Ray was sitting by the radiator, her damp feet propped against its warmth, when Chris came back to the room at the end of the afternoon. "Well, how'd you make out?" Ray grinned and slid lower on her spine. "Get it done?"

"Yes." Chris walked over and taking off the heavy apron, hung it on a nail behind the door. "Yes, and Harwell paid me." She went to the dresser and opening a drawer, took out a small box and slipped a dollar bill into it.

"Saving for something?" Ray inquired idly.

Chris closed the little box and pushed it back under her clothes, her face thoughtful. "Galoshes," she said briefly.

Chris squeezed the suds through the dark wetness of her one good pair of silk stockings and watched absently as the water swirled down the slow drain. All about her, stretched on thick twine across the length of the room, hung on wire hangers above the radiator, and even on the towel racks over the washbasin, was the week's laundry. The room smelled of soapsuds and damp cloth.

Outside, it still rained.

The door opened and Ray came in and closed it behind her, too carefully. "Chris!" She stood against the door, still holding the knob, and her voice caught at Chris' attention, so that she looked up quickly. "Chris, little Day died!"

"Oh my!" Chris let the wadded stockings fall back into the lavatory and wiped her hands on a towel. "Oh, Ray, when? How do you know?"

Ray sighed and taking off her coat, laid it on her cot and sat down on it. "Old Harwell just told me," she said dully. "She was crying!"

Chris stood for a long, troubled moment, then, not being able to think what to do, went back to her washing. "Oh my!" she said again. Then she asked, her face thoughtful, "Was old Harwell mean to her, Ray?"

Ray kicked at the leg of her cot. "No," she admitted grudgingly. "No, Harwell treated her just like she does the rest of us, fair enough, but no love lost."

Chris sighed and went on washing.

"They're going to have a sort of funeral here tonight," Ray went on, "before her father, who came yesterday, takes her — her body home on the nine-o'clock train."

Chris hung the stockings on the towel rack. "I've got to go to Miss Ennie's this afternoon," she told her roommate. "Her nephew is coming for the weekend and bringing a friend. Miss Ennie gets all excited."

Ray nodded, and Chris went to the closet for her coat. When she was ready to go out, she paused for a moment, looking at Ray with troubled eyes. "Look, Ray," she said, and leaned over to pat a wiry arm. "I'm awfully sorry about Betty!"

Ray nodded.

Chris straightened up and went to the door. "All this rain," she said, as if it explained something. "Somehow it seems to make it worse!"

She walked back to Marton from Miss Ennie's in the quick, cloudy twilight. She was all alone in a world of dripping trees and low clouds, for the campus dinner bell had just rung. Gray fingers of an evening mist crept through the branches that hung above the gravelled walk. Chris shivered and drew up her coat collar to meet the soft folds of Miss Ennie's blue scarf.

"Wear it, Chris," Miss Ennie's gentle voice had insisted. "I'd feel responsible if you took cold going back to the dormitory." And Chris had accepted, not from inclination, for she did not mind the misty rain on her hair, but because Miss Ennie's mildness held the implacable quality of a force of nature.

Chris, will you please dust the drawing room? Goldie's eyes are so bad that she misses dust.

Chris, will you please see about the little cakes for tea? Carl hates them fussy.

Chris, would you mind seeing that Goldie puts the new percale sheets on Mr. Duncan's bed?

Chris grunted and jerked the knot of the scarf a little higher under her chin. She just felt all out of sorts with everything on earth today.

The chilling mist dripped onto the darkened brownness of the fallen leaves beside the path, but ahead of her, MacComber reached out warm arms of light.

Poor Betty, Chris thought suddenly.

The lights of a car swept around the curve of the drive, stroked over her, and went on past. She stepped aside to let it go by.

It paused, however, near where she was standing. Its body hung, a low red shape in the grey of evening.

Chris glanced toward it, then seeing that it would not be coming on, walked across the drive and into the pathway toward Marton.

"Just a minute, please," a voice called from the car. A tall young man climbed out and came toward her. "Are you Miss Chris Sanders?"

Chris paused and looked back. "Why yes, I am —"

The young man came closer, and smiled down at her. And even in the dusk, she could see that it was a quiet, different smile. "I'm Carl David," he told her. "We've just come, and the minute we hit the house, my aunt sent us to bring you this book. She said you'd need it." He held out Chris' Education One textbook, and his smile was gentle for his aunt's foibles.

"Thanks," Chris took the book, and looked up at the young man. "I won't have a chance to study tonight, anyway, but it's nice of you to bring it. I —" and she wondered as she said it why she should be telling this young man, "You see, a girl died today, and there's to be a funeral."

"Oh, I'm sorry. It will be depressing to go to a night funeral, won't it?" And for some inexplicable reason his voice lightened her brooding sense of sadness and dissatisfaction.

It was at this instant that the dimness of the mist and the late afternoon was pierced by the sharp glare of a floodlight.

Before Chris could be more than startled, her companion faced the light and shouted, "Hey, Jack! Cut that thing off!"

Chris stared with wide eyes at the light. A warmly impertinent voice remarked from the car, "Ohhh, boyyy!"

The light went off.

"I'm sorry." Carl David sounded irritated and amused at the same time. "It's Jack. You see, he has that thing on his car for the purpose of looking people over when they least expect it."

Chris laughed. "I see! Well, it's somewhat startling, to say the least." She smiled, and turned away. "Thanks again for bringing my book to me and — good-night."

"Waaait a minute!" a reproachful voice entreated from the car. "Don't break it up yet, Dave. I'd like a little chance, myself!"

Another tall figure detached itself from the low car and hurried to stand beside them. "Here I am!" Jack announced brightly.

Carl David sighed elaborately. "Miss Sanders, may I present my very good friend, and I might add, my sorest trial, Jack Duncan?"

Chris smiled and held out her hand, and a delightful new sense of excitement possessed her.

Jack engulfed the hand with a big paw, and beamed. Beside Carl's dark slenderness, he looked big and blonde and massive. But he bowed with surprising grace, and his voice held a knowing undercurrent of private laughter. "I'm delighted, Miss Sanders," he said gently. Then, straightening, he reached a quick, deft hand and untying the knot of Miss Ennie's scarf, swept it from her hair. "There now," he nodded with serious satisfaction, "It's just as I thought! She's beautiful!"

Chris stood before him, and waited, unadmittedly pleased, as his eyes surveyed her up and down.

"Look at that, Carl!" he said again. "Isn't she a beauty!"

Carl David shrugged almost angrily and turned back toward the car. "Look Jack," he said sharply, "you'll scare the poor girl to death. That is, if you don't give her pneumonia standing out here in the rain!" He paused and looked back, and his face was stern. "Don't let him rush you, Miss Sanders," he told Chris, and his voice was more than half serious. "He eats pretty girls!"

Chris looked up at the big figure standing before her. "Does he?" she asked coolly. And some instinct within her was dictating her tone. She snatched back her scarf. "Then I think you'd better go, Mr. Duncan. You see, I don't like being eaten!"

Jack Duncan reached a big arm to block her way. "No, please," he begged softly, "stay just a minute. Let me look at you — Chris — and tell me when I can see you again?" One hand drifted down the length of her shoulder and caught at her arm. Its touch was firm.

Chris looked down at her arm, and twisted away from the impertinence of his hand. "I really must go," she assured him. Then, as the hand on her arm merely tightened, she kicked sharply toward his shin, "So, if you will —" she kicked again, "excuse me, please!" But there was no anger in her tone, only an answering impertinence of laughter.

Jack yelped and clutched his bruised shin. "You little rascal," she said admiringly, as Chris turned away.

(To be continued.)